

Диоптърмен

*Роман, посветен на неравната битка на един млад студент по Библиотекознание с
мръсните капиталисти в Чалгария*

Втората книга на Президентът на Галактиката

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА ДИОПТЪРМЕН – ИНТРО

По-бърз от куршум, по-мощен от локомотив, способен да прескочи небостъргач с един-единствен скок...

Погледнете горе в небето! - Това е птица. - Не, това е самолет! - Не, това е мръсен капиталист, подхвърлен от Диоптърмен – неустрашимия рицар на печалния образ.

Диоптърмен – странен посетител от друга планета, който дойде на Земята със сили и способности далеч надвишаващи тези на смъртните хора.

Диоптърмен, който може да променя теченията на могъщи реки; който може да огъва стомана с голи ръце, и който, подвизаващ се под възпитаната личност на грозноватия зубър в голям столичен университет Митко Калитков, се бори в една безкрайна битка за истината, справедливостта и достойния начин на живот.

Под прикритието на благовидния си и невинен външен вид той води нестихваща схватка с работодателите-експлоататори, като се явява на интервюта за работа и с изпреварващия отговорен удар на безпощадния си маниер ги изобличава в некоректност и най-долнопробни лъжи.

Безкомпромисното му поведение ги задължава да си помислят добре за последствията следващия път, когато решат да метнат поредния безработен висшист.

Психоатаката на привидно плахия кандидат за работа им навлича най-страшните и неумолими кошмари, които са сънувани някога, а дописките му във форумите на университетите и сайтовете за оплакване от фирми-злодеи се четат масово и с нестихващ интерес.

Но, кой всъщност е Диоптърмен, кой всъщност е Митко Калитков?

Един беден и леко изперкал студент по „Книгознание, библиотекознание и библиография“ в университета по Библиотекознание и информационни технологии, който си е поставил за задача да защитава неоправданите, отрудени, обременени и пауперизирани свои братя и сестри от хищните капиталисти в тежките години на икономическата рецесия.

Освен че кандидатства по 20-30 обяви от jobs.bg и държи едноличния рекорд за най-много кандидатури за работа в споменатия сайт, когато е озлобен от несполука, обида или безчестие, той ходи на по няколко интервюта за работа в кратък срок, където излива своя справедлив гняв, където тъмната природа на личността му избуява и намира своето сладко отмъщение, своя отдушник на насъбраната мъка и злост.

Митко Калитков усърдно се занимава с уроци по карате киокушин, за да може да убива с голи ръце враговете на пролетарската класа. Друг въпрос е, че бойните спортове не му се отдават много-много, но поне от посещенията на тези занимания той е усвоил до съвършенство страховитите стойки и смразяващите бойни викове и писъци.

Митко Диоптърмена Калитков чете много и всякаква литература отражение в зрелите му години. Като малък дълго време е бил пленник на страстта си по комиксите, което дава своето отражение в зрелостта му. Иначе любими са му конспиративните теории. Той е дълбок поклонник на „Хактивистите“, „Възмутените“, „Анонимните“, Джулиан Асандж и Едуард Сноудън.

Изчел е всички важни доклади, изтекли от „Уикилийкс“, както и романите на Георги Стоев за българската мафия.

Младежът Калитков е ненадминат експерт по чуждоземните пришълци със специализация върху извънземните Сиви. На стената над леглото му в малката и тясна студентска стаичка е закачена обширна схема, изобразяваща различните фракции инопланетяни, замесени в сенчестите афери на Световното правителство. На вратата пък е окачена мишена за дартс с ликовете на Нелсън Рокфелер и някой други по-известни илюминати и членове на Трилатералната комисия.

Походът си срещу неправдата и язвата на машинаците с работниците Диоптърмен Калитков започна след 21.12.2012г., когато разбра, че няма да идва краят на света, поне не така бързо, и има още време, за да осмисли живота си и да извърши великите дела, за които е призван от Фортуна. Оттогава в него като че заживяха две отделни личности, всяко от които поемаше контрол в определен момент. Две части на една неделима цялост. Едната от тях е на плахия ученолюбив и стеснителен Митко, а другата е на дръзкото му, безкомпромисно свръхазово и мачистко алтерего - Диоптърмен.

Оттам насетне мнозина негодници бяха опарени от взривоопасната натура и огненото дихание на очилатия отмъстител. За тези приключения ще бъде разказано тук.

Диоптърмен Митко живее със скромни доходи от стипендията си за отличен успех. Припечелва и странично, като поправя библиографиите на курсовите работи на неграмотниците от другите вузове, главно НБУ, УНСС и СУ.

Аятолахът на безработните Митко Калитков отдавна се е отказал да си търси работа по установения ред, вследствие на безчет разочарования, които са го убедили, че без вързкаство, шуробаджанакизмът, тарикатщината, парашутизмът и избутването с лакти, без вуйчото-владика в Чалгария няма начин да пробиеш. Просто така е устроена системата. Засега, намятайки плаща си на супергероя Диоптърмен, той се задоволява само с кръстоносните си походи и джихади в името на правата работа, изживявайки се като пръв реформатор на Републиката, но чувството му за непоносимост расте експоненциално с всяко ново интервю и може би някой ден ще го превърне в невъзвращенец или клиент на психиатрично заведение. Кой знае?

Димитър Карамелов Калитков мечтае смело и силно. Той вярва, че тъмните облаци може някога да се разсеят и поглеждайки зад тях се надява искрено, че един ден епичната му война като Диоптърмен ще завърши, и може би някой свестен и акуратен бизнесмен ще го наеме на работа.

Мечтае, че ще получи изряден трудов договор с твърда заплата, възмездяваща работната му сила, изпитателен срок, застраховка и трудова характеристика. С приятна работна среда, учтиви колеги и бонуси за празниците. С осигуровки на базата на реалното възнаграждение и евентуално, при оптимум развитие на мечтите – тийм билдинги и карти за почивка на морето в курортните станции на фирмата.

Уви, досега никога не беше и чувал за нещо подобно извън средите на компаниите от IT сектора.

Всички предприемачи и дребни мошеници от частния бизнес – големи, средни, малки – са се извратили и оскотили през изминалите близо 25 години на див капитализъм. Човек за човека е вълк! Човек за човека е не брат, а гад! Човекът е средство, а не вселена и името му звучи не гордо, а тъжно.

Митко не живее сам. За съквартирант си има едно чудо на природата с пачи ум, мазна физиономия, и зализана прическа – Данчо Пиарчето. С него не се разбират много, защото характерите им си контрастират ярко, а интересите им са диаметрално противоположни. Въпреки различията помежду им двамата са свикнали заедно и са се научили да живеят ако не в симбиоза, то поне в коменсиализъм.

Данчо Мазнев /това е истинската му фамилия по ирония на съдбата/ е от онзи тип самохвални плейбойчета – екстроверти, които за всичко разчитат на зетъо-шуробаджанакизмът и пробивното си нахалство. Представя се за много напред в мат'ряла с мадамите, но всички знаят, че винаги се проваля, заради плиткия си и нищожен интелект. Той реално не може да върже две думи на кръст и само благодарение на дългите връзки на вуйчо си – небезизвестния политик Гошо Тъпото, – се крепи още в журналистическия факултет на СУ. Разправя на всеослушание, че след като вземе диплома, ще работи като пиар в Министерски съвет. В момента пък кара стаж, или по-точно Стажът кара болестта, наречена Данчо, при червения Нидал Алгафари.

Въпреки всички услуги, които Митко върши за Данчо, малкият мазник не пропуска никога удобен повод да го дразни, като често му подмята рефрена си, че „Ако си нямаш вуйчо владика, си загубен, мой човек!“.

Понякога, в критичните моменти на сблъсък между характерите им само страхът от извънземните сиви кара Митко да не изхвърли Данчо през прозореца.

А Митето, да знаете, става друг човек когато се ядоса. Истински нинджа рейнджър с неутолим инстинкт за пролята кръв и счупени кости. Да не сте му пред очите. Той носи дълбоко в себе си духа на истинския войн, запечатан в гените му като наследство от дядо му Страхил – бивш кръвожаден старшина от секретно поделение край Лесидрен, Етрополско, разжалван заради премия си стил на общуване с Началството на ЦК.

Та, Митко се надява, че ако някога сивите дойдат късно през нощта да го отвлекат, то може да го объркат с малоумника Данчо и така ще отърве сондирането в отворстията на тялото си и промивката на мозъка. Хуманният вопъл на чистото му съзнание му подсказва, че по този начин Данчо може даже се оправи, ако

извънземните го съжалят и му прелят малко сиво вещество в тиквата, като регенерират с лазерните си прибори аксоните му.

В любовния живот Митко хич го няма. Просто му липсва подход с гаджетата и винаги оплесква нещата. По време на среща ту подхваща темата за зловещите експерименти на извънземните сиви, или пък за скритите технологични тайни в Зона 51. И така винаги се огелпва.

Да, свалките не му се получават, каквато и дипломатическа совалка да опитва в любовните авантюрите. Веднъж обаче една заблудена овчица му се върза и той се опита да я покани вкъщи – „Кумчо Вълчо да я папка“, ръзбиръш ли. Но идеята да проведат спиритичен сеанс с духа на Александър Македонски никак не я въодушеви и тя избяга ужасена, след като го нарече изтрещял сатанист, извратеняк и некрофил.

Най-голямото любовно разочарование на „казановата“ Калитков е с колежката му Райна Попгеоргиева Протогерова. Той хлътна до уши по нея не само заради историческото ѝ име и големия балкон (тя живееше в просторна стая с голяма тераса и гледка към Витоша), но и защото бе умна и ерудирана студентка – нищо, че се носеше в контра-субкултурния стил на емотата и имаше вид на жалейка от погребението на Кенеди през 1963г.

За жалост, всичко се срина още в началото, поради липсата на опит и наивитета на „влюбения Шекспир“. Доброто впечатление, което той ѝ направи с анализа си върху суперструнната теория и изброяването на кварките поименно се изпари и потъна. Причината – по съвет на уж по-опитния си съквартирант, той ѝ написа следния смс за обясняване в любов, с надеждата, че откаченото ще я изкефи:

Обичам те мила, като чушка изгнила! Ти си ангел небесен в кенеф обесен!

Имаш походка на умряла котка! Имаш усмивка на разбита мивка!

Имаш дъх на умрял плъх! Ожени се за мен!

Любовната мъка от неуспеха пречупи Митко и подсили Диоптърмен. И като компенсация за тегобите си по Райна той още по-настървено се зае с наказателните си експедиции срещу мошениците-работодатели-експлоататори.

Ясно осъзнавайки, че това е неговото призвание в живота, неговата орис и кауза, той реши да стане водач на бунта на планетата на неудачниците и да промени бъдещето. Максира се продължително в измисления образ на Диоптърмен и поде

войната. Девизът, който го въодушевява и досега, отеква от едно старо време на неумолима схватка за свободата:

„Никога, никога, никога, никога не се предавай. Нито за значими, нито за незначителни неща. Никога не се предавай, освен на убежденията си за чест и здрав разум. Никога не отстъпвай пред силата; никога не отстъпвай пред очевидно превъзхождащия те противник!“.

На бойното знаме на принца на библиотечната лавица струят алените букви на яростния и непреклонен надпис „Смърт на душманите“.

Това не е краят. Това дори не е началото на края. Това е само краят на началото на драматичната история на полу-лудият Диоптърмен Митко Калитков – един среднестатистически нещастен младеж, обикновен несретник, един привидно комичен образ с характер на чешит, в чиято душа е покълнала и избуяла омразата към съвременните людоеди и тирани в обществото ни и който е излязъл на борба със стихииите и негодите на пазара на труда в Чалгария.

АПОКАЛИПСИС В КНИЖАРНИЦАТА

В един късен есенен следобед Митко Диоптърмен Калитков препрочиташе настървено петия том от мемоарите на Чърчил и екстатичната му възбуда го бе транслирала в Нормандия през юни 1944г., където се виждаше като един от десантчиците през Денят „Д“. Данчо Мазника пък дремеше на русенското си легло и попруцкваше на пресекулки, вероятно сънувайки как се пече на плажа Варадеро, обкръжен от знойни мулатки. Тъкмо тогава внезапното звънене на старата раздрънкана Nokia на Митака разнесе мелодично полифонията на „nokia old tune“ и извади от глъбините на въображението двамата хубостници.

Търъръ-ра, търъръ-ра, търъръ-ра – ръ- ръъъъъърррр...

– М-да, моля, – отговори с провлачения си и апатично-гъгнеш глас Калитков.

– Да, да, мога утре към обяд, – продължи с престомена учтивост разговора той, а в очите му припламваха дяволитите искри на Диоптърмен, в чийто болен ум се зараждаше пъклен план.

Обаждането беше от ейчарите на голяма верига гръцки книжарници, по чиято обява Митко кандидатства неотдавна. Бързата справка за тях в сайта „бг-работодател“ бе повече от категорична. Собствениците – лукави гръцки инвеститори, и мениджърският им екип от гърчещи се продажни мекотели - бяха безскрупулни чудовища и мекерета, които дерибействаха без свян.

Снайперистът с диоптрите моментално реши да отстреля попадналия в капана дивеч и да щурмува за пореден път крепостта на Саурана. Допълнително самочувствие му вдъхна фактът, че обявата е за място на продавач-консултант в тясната му специалност – книгите.

Смелият войн на безработицата прати мейл с окомплектованите си документи направо на изпълнителния директор в България, също грък, на име Измамвакис Мазонакис, който, поради прекомерния си педантизъм, водел интервютата с кандидатите за работа сам и на четири очи.

На следния ден, в уречения час, нашият герой многоопитен застана гордо изправен пред чернокосия дългонос директор и му задекламира патетично мотивационното си писмо. Г-н Мазонакис слуша възхитено, отчитайки характеристиките на перфектния кандидат....

Мотивационно писмо

Уважаеми г-н Измамвакис Мазонакис,

Това писмо го пиша по повод на обявената позиция от Вас за главен продавач-консултант в най-елитната книжарница на Земята.

Аз съм самомотивираща се личност, търсеца възможност за поемане на инициатива, предоставяне на доверие и възможност за относителна самостоятелност в работата.

Ако някога сте си представяли, че може да наемете човек, който да увеличи Вашите продажби за 3 месеца с 20%, тогава сте попаднали на точния човек.

Бих искал да изразя своя интерес към длъжността и да кандидатствувам за нея, тъй като смятам, че моята квалификация, опит и личностни качества отговарят на изискванията, посочени в обявата.

Завършил съм Библиотекознание в Харвард и съм специализирал подвързване на книги в Йейл и Масачузетския технологичен институт.

Доскоро работих в Наса, но ме уволниха, защото исках да кажа истината за извънземните на мама.

Много ми допада идеята да подреждам книги по цял ден и да прислужвам на прищевките на капризните клиенти.

Мечтата ми е да работя като продавач в книжарница. Даже, досега, като ми беше скучно, влизах в книжарниците по главната улица и се правих безплатно на продавач, за да съм по-близо до най-съкровено ми желание – да съм продавач на книги и разни други дрънкулки.

– Браво, моето момче, браво, ти си Избрания, ти си Книжаря – си мъкнаше под носа гръцкият шеф, видимо доволен от кандидата. Той трепереше от вълнение, наслаждавайки се на красивите думи на тази златна находка и дори изпусна малко метан в гащите си от вълнение.

Но опиянението от благата реч бързо свърши, защото Митко автоматически детонира тиктакация гръмовен изблик на Диоптърмен от главата си.

– Абе ей, ти, мазен византиец, гнусен орк, прокажен гърчуля, к'во ш'се лъжем още? Много добре знам, че ще ми плащате малко, ще ме скъсвате от бачкане и няма да ми давате парите редовно. Освен това сигурно ще има глоби и ще искате да мия витрините и колата на шефа.

– Само пълен нещастник ще се реши да започне работа при вас. Айде, махай ми се от главата, че имам да търся работа. Да ви се е и невидяла и гръцката икономика, пуста да остане и кризата ви. Пуууууу, ся заради вас не мога да си намеря работа, съответстваща на квалификацията ми. Айййй сектир. – завършва канонадата от картечни слова разяреният защитник на онеправданите.

– Юда, Ефиалис, чадо искаротско, ти, Бруте, извика като попарен г-н Измамвакис, и, разстроен силно от думите на очилаткото, избухна тутакси и се разбесня като порядъчен фелдфебел, като замахна с настолната си лампа към Митко. Но Калитков се изплъзна ловко от удара и нанесе офанзива с карате ритник, за който и Жан-Клод Ван Дам би му завидял. Обаче координацията му не беше прецизна, подхлъзна се и фрасна гардероба. Тежката лавица от масивен дъб се наклони застрашително и се стовари с грохот, размазвайки Мазонакис, който изпадна в несвяст.

Диоптърмен Калитков удържа за кой ли път славна победа в двубоя с подземните твари на сивата икономика и възторжено си тръгна, ликувайки по коридора. Останалите кандидати, чакащи във фойето, го погледнаха със завист и си казаха един на друг: „Край, свърши се, тоя с диоптрите взе мястото.“

Той на свой ред ги изгледа високомерно и отсече: „О, свещенна простота.“ Аз ви прощавам, но дали Диоптърмен ще ви пощади един ден – туй е въпросът?

ПАРИЧНАТА КРИЗА

На крак, о пари презрени,

на крак, о роби на труда!

Потиснати и унизени,

ставайте срещу врага!

Случи се така, че плебеят Калитков остана внезапно без пари. Като редовен стипендиант той отчаяно разчиташе на финансовите инжекции, идващи като придатък към отличния му успех, но за зла беда го скъсаха по стрелба с лък – задължителна дисциплина в учебната програма на Библиотекарския университет. (Как пък точно там има подобен спорт? Ами, ректорът дс-агент Стамат Маматиев въртнал далавера със зет си Заберган – шефче в школата БАГАТУР той да поеме физическото и субсидията за спорт отишла в семейната касичка).

Така успехът на Диоптърмен Митко се снижи до 5.49 и скромната сума от 92 лева и 38 стотинки му се изплъзна за четири поредни месеца. А идваше лято. Поръчките за библиографските корекции на рефератите на богаташчетата от НБУ, УНСС и СУ секнаха. Данчо Мазника – единственият благонадежден кредитор по време

на парична криза, забегна към родната Варна, за да броди по дюните на Златните песоци и да гларурства с вечния си фетиш – закръглени рускини с големи дини .

Дефицитът в тънкото портфейлче на Калитков го принуди да изчерпи последните си спестявания, за да парира стържещия фонев шум в корема си. Наложил се да прекъсне уроците по карате киокушин и да си спре нета, а това много го депресира, защото така загуби насладата от интелектуалния чат, който си водеше всяка вечер с изгората Райна с големия балкон. Престана да търси обяви в джобса, което пък угаси пролетарската му жар, подклаждана от честите битки с нечестните работодатели. Трудно е да останеш с гордо вдигната глава, когато се налага да пълзиш! Трудно е!

Затъващият в калта на безпаричието и лумпенизацията младеж достигна точката на пречупване в края на 3-та си гладна седмица и веднъж припадна от глад в една канавка по Цариградско шосе, докато тичаше панически от кондукторите, задето се взеше без билет. Унижението му достигна предела и той се замисли сериозно дали при предстоящите избори да не продаде гласа си на ежегодния търг във Факултето (провежда се на пресечката на улица Катун и улица Тумба, точно до супера „При бат Сали“) между агентите на КОЙ от ДПС, Дудука от ВГ ВС, Боко Тиквата и Серго.

Да, гладът замъглява разума и ни кара да изпадаме в несвойствени за нашата величествена човешка природа морални низости, като това да се превърнем в канибали, по подобие на оцелелите младежи в самолетната катастрофа в Андите от 1972г., които се принуждават да закусват с пържоли от своите мъртви спътници, за да оцелеят при форсмажорните обстоятелства на ледения си затвор; или като стотиците хиляди нещастници, гниеци бавно и мъчително в раззиналата се паст на социалното неравенство в милата ни Татковина, заставени от гостенина глад да продадат съвестта и гласа си за няколко лева, с които да си купят хляб.

В най-тежките ни моменти, когато сме отчаяни и обезверени, когато сме обезсилени от превратностите на живота и агонизираме под тежките удари на несгодата, дори и тогава не бива да губим надежда и да отпадаме духом... защото нашият ангел-хранител, Велик Демиург – спасител или Висш Аз, нашите дълбоко вкоренени в подсъзнанието самосъхранителни сили и Цялостна личност не са се отказали и работят на пълни обороти за намирането на изход от кризата.

В този свой рецесионен миг на дълбока резигнация и психо-соматично разстройство Митко стоически седеше на една пейка в парка и се бореше с голямото

изпитание да запази принципите си. Диоптърменът в главата му агонизираше и бе безсилен в този труден миг. В съзнанието на Митко се водеше интроспективна битка, преповтаряща терзанията, разкъсващи психиката на Родион Разколников преди да убие алчната бабка лихварка в безсмъртния роман на Достоевски „Престъпление и наказание“. Рационалният егоизъм е толкова изкусителен – „да се продам, за да се наям“ – мълвеше си наум той, – но емоционалният идеализъм опонираше достойно „ще се наям, но ще се предам, а аз никога, никога, никога не се предавам“.

Силите на доброто не оставиха Калитков да се поддаде на изкушението и като гладния Исус в пустинята той излезе победител в схватката с Лукавия и със слабостта вътре в себе си, защото някакъв смачкан и окъсан вестник от семейството на кафяво-жълтите свински медии, бе засилен от вятъра и се лепна нагло на лицето му. В очите на младежа се наби следната обява за работа:

Търсиме майстор на дюнер без опит за голяма верига закусвални. Задажително условие е да е бърз в рацете и да си ги мие редовно + да не се драпа по топките пред клиентелата. Стартова заплата – 630 лв. Безплатна консумация. Да може да започне веднага.

Ето как, като манна небесна, дойде избавлението за Митко. Той отговаряше напълно на условията – имаше бързи ръце – вследствие на редовните тренировки по карате, и често ги миеше, в резултат на заплашителната статия за хепатита, която бе чел преди няколко месеца в списание „The Lancet“. Носеше широки боксерки и малкия му капитан винаги се чувстваше комфортно в просторните крачоли. А уговорката за безплатно лапане на дюнери причини моментално слюноотделяне в устата му, достойно конкуриращо лигите на млад Тиранозавър рекс, дебнеш стадо Трицератопси. С парите пък, които също не бяха малко за един беден студент, щеше да може да си позволи да заведе любимата и недостижима Райна на романтична екскурзия и баня в Хисаря за следващия Свети Валентин.

И така, Митко Калитков за пръв път се яви на интервю за работа, на което се държа естествено и нормално, потискайки отслабения Диоптърмен дълбоко в себе си. Корифейт на куртоазния стил се хареса особено много с набързо надрасканото си на поетичен арабски език с багдадски диалект мотивационно писмо и стана любимец на интервюиращия го арабин и шеф на обекта – Демир Баба баш Баир Будала ибн Джангър Мушама, който всички наричаха на галено дон Омар. И, следователно, получи работата, а скоро и нов прякор – Мохамитко.

МИТКО – АГЕНТ НА ДАНС

Мина се месец откакто Мохамитко почна като майстор на дюнери при дон Омар и симпатичните брадясали колеги араби. Дюнерджийницата се намираше на централно място по бул. „Мария Луиза“ – в района на Женския пазар и Баня Баши джамия, където се концентрират и шляят доста мюсюлмани мигранти – араби и чернокожи, и братя роми, ръзбиръш ли (чи къде без тях).

В живописния участък човек може да чуе често българската реч да заглъхва внезапно сред вълната от оглушителните арабски крясъци на темпераментните семити. Самият им външен вид и закодираната ни ксенофобска нагласа те напрягат и те карат да се озърташ настръхнал, опасявайки се от посегателство на „талибаните“ върху портфейла, пазарската чанта или гръкляна ти. А атентатите им – пази Боже, или по-скоро – пази всички богове.

Но Митко не робуваше на тези примитивни нагласи. Той бе космополит, човеколюбец и искрен филантроп, възпитан като че ли от заблудените активисти на Българския хелзинкски комитет. Искаше да вярва в мултикултурализма и сливането на расите, в изчезването на религиите и претопяването на предразсъдъците. Беше избрал света и човечеството пред народа и отечеството.

Калитков не пусна страха в себе си и продължи да бъде човек, да се държи алтруистично с почти всички нему приятни чужденци, бежанци и гости на страната ни и да ги предупреждава да са предпазливи, ако срещнат в района кан Баян и белокосото

джудженце Сидер, водещи групички паравоенни формирования от ячки младежи в шпицкоманден строй.

Бавно и полека Митко отново тръгна по коловозите на живота, преодолявайки скалната маса, изпречила се на пътя му в злокобния образ на безпаричието и нищетата. А Диоптърмен? - Той беше в хибернационен сън, докато не се появеше нужда от него.

Митко се писа застъпник на комунягите в изборите за парламент и взе няколко кинта отгоре към заплатата си. Да, наистина работата му потръгна. Семестърът скоро почваше, Райна се прибираше от Панагюрище, както и Данчо Пиарчето, зареден с пари за заеми. Икономичният бит на Калиткото и безплатната храна му позволиха да закърпи бюджета и дори да докара лек префицит – демек, да спести мангизи.

Работата в дюнержийницата спореше. Митко откри латентния си кулинарен талант, но рутината, жегата около грила и капризите на клиентите му идваха в повече. Той не можеше да се разпрва по цял ден с грубияни. Беше нежна и ранима душа, свикнала на общуване, декорирано с добри обноски и диалогичност. Затова намери начин да си отмъщава бавно и полека на цялата консуматорска паплач, дошла да похапне мазен дюнер, вместо да се храни целесъобразно с мюсли и да не прекалява с пърженото и кюфтаците.

След задълбочен кинематографски преглед на епизодите на „Вкусно“ шеф Калитков създаде своя тайна гадна съставка за белия млечен сос на дюнера. Парадоксално, но тя се хареса много на всички и дюнержийницата пожъна небивал успех. Мало и голямо заприижда от вси близки квартали и гета, за да кусне от сосчето на очилатия майстор. Даже професора Вучков, кумира на Митко сред медийните громители на прогнилата капиталистическа система, мина веднъж, подучен от свой зрител по телевизия Евроком и си облиза устните с характерното само за него и Джокера (в ролята Хийт Леджър) пъргаво облизване. А Митко му взе автограф и си размениха телефоните. Професора остана възхитен от интелектуалната мощ и скрития патос на комсомолеца и му обеща да ходатайства за него пред някой от многобройните си влиятелни приятели в медиите. Подари му и новата си мемоарна книга. Редовно започна да се отбива за вкусен дюнер, който, разбира се, получаваше с предимство, повече месо и без сос.

А каква беше тайната гадна съставка на митковия сос? Специално за вас енигмата ще бъде открита. Чисто и просто Митко сипваше с един стар черпак субстанция от вмирисаната тоалетна чиния на дюнержийницата, немита кой знае

откога. Пикочът явно се услаждаше много на клиентите, или пък тази гастрономическа сласт на соса се дължеше на плацебо ефекта от поставения надпис – „дюнер със специален сос с тайна съставка“? Кой знае колко гадости сме изяли всеки път, когато на сервитьора или готвача му хрумне да се избъзика, ей така, за шоуто? Тц, тц, тц!

Собственикът на дюнержийницата – дон Омар – бе холеричен човек с простовато и грубо излъчване, но имаше и нещо прикрито зад лесната му за разгадаване физиономия. Той много си харесваше Мохамитко, даваше му бонуси заради тайната съставка и увеличениния оборот, обаче все пак на Митко му се струваше, че на дон Омар му е гнила работата – каналджия ли беше, сводник ли или перач на пари.

Омар винаги ставаше подозрителен привечер, когато отчиташе касата и очакваше, като че ли заговорнически, някой да дойде.

Веднъж в библиотеката на библиотекарското школо Митко разгърна един учебник по физиогномика и състави набързо кратка класификация по чертите на лицето на работодателя си. Резултатът – психопат и терорист със садистични наклонности, хладнокръвен до немай къде, жив гявол – нещо като прототип на арабския Ханибал Лектьр.

Всичко се изясни в концепцията на Митака когато в една септемврийска вечер, час след края на работното време, той се върна да си вземе забравения английско-български технически речник. Завари обекта с отворена врата и с ловкостта на прегладнял рис се приготви да спипа крадците на месо, както си мислеше, но тъкмо преди да светне лампата дочу от склада да се носи разпалена арабска реч: – „О, йуджахидуна фи сабили л-лахи (тоест, „Да се бием за джихада!“)...

Митко се промъкна тихомълком и в сумрака разпозна дон Омар с десетина други лица – някои от колегите му, а другите – редовни кибици в дюнера.

За какво съзаклятничеха и кои бяха всъщност те?

В случайно попаднало в автора на този текст копие на засекретен доклад от българското контраразузнаване четем, че Демир Баба баш Баир Будала ибн Джангър Мушама, или накратко дон Омар, за две години и нещо е бил лидер на терористична клетка с кодово име „Аслъ асланите на Леванта“ на територията на България, начело на която е набирал джихадистки бойци за баталните полета в Сирия и Ирак, където страшната организация ИДИЛ (Ислямска държава в Ирак и Леванта) се опитва да

След като клетвената церемония премина, а лицето на Митко придоби цвета на платното, което Биляна мома белеше на охридското езеро в едноименната народна песен, дойде ред и на процедурата по кльцването.

Хасан, дясната ръка на дон Омар, наточи хубавичката инструмента и със садистична усмивка прикани Митето да си събуе панталоните.

Апостроф! За мнозина „ефектът на пеперудата“ е несериозен и преувеличен феномен. Твърди се, че съгласно принципите му едно пърхане на крилцата на пеперуда на другия край на света може да доведе до верига от взаимосвързани събития в сложни отношения, които да ни повлияят радикално и цялостно, като, да речем, да ни връхлети цунами или пък нашествие от гигантски мутирвали сурикати-вампири. Да, трудно може да се случи подобно подредба на обстоятелства и съвпадения, но не е и невъзможно.

Благодарение на такъв фантастичен порядък и на самото хаотично късметлийско стечение на вселенските закони Митко Калитков отърва кожичката на своя малък капитан, защото на предната вечер в един малък апартамент в ж.к. Банишора между среднотатистическия бачкатор Продан Тишков и благоверната му съпруга Любинка избухна скандал, свързан с дилемата дали да се пусне мача на Лудогорец от Шампионската лига или да се гледа предпоследния епизод на хитовия турски сериал с Къванч Татлъту „Север – Юг“. Естествено, съпругата надделяла в колизията и разстроеният Продан решил да гледа мача с комшулука от съседния вход на панелката – бат Радой. Те не само че си изгледали необезпокоявани мача, но и се попочерпили обилно с 50 градусова парцуца за вкарания гол на Реал Мадрид . Продан си тръгнал фиркан до козирката по първи петли, и, лазейки на четири крака, така се омотал, че стигнал до един трафопост на бул. Мария Луиза, близо до дюнерджийницата на Митко, където внезапно го споходило рядкото щастие. А то го споходило заради развалената партида с лютеница на бат Радой, с която обилно си намазал по-рано няколко филии, за да засити вълчия си пиански глад. А партидата лютеница била развалена, понеже миналата есен, когато бат Радой и жена му Кунка я правили на селския двор в Годеч, една пчела, на име Мая, за сетен път отрязала любовните копнежи и брътвежи на дълбоко влюбения в нея стършел Цеко и той, съкрушен от любовна мъка, решил да сложи край на жалкия си инсектоиден живот. Това му решение дошло спонтанно, докато прелитал над казана с врящата лютеница, където се врязал като японско камикадзе в американски самолетоносач. Така лютеницата от този казан се развалила и чича ви Продан получил разстройство. Преголямата си нужда завалията облекчил не зад някой храст, защото кметицата

Фандъкова наредила да се изсече близката детска площадка с храстчета, подготвяйки парцела за строеж на нов търговски комплекс към Женския пазар, а баш в трафопоста, който бил оставен отключен по невнимание от един недоспал си електротехник със сластолюбиви съседи младоженци и тънки панелни стени.

И тъй, Продан се прибрал успешно без да нацапа гащите, но историята не свършва до тук, защо Митко вече почти ги е нацапал.

На вечерта, приблизително по времето, когато Хасан точел ножа за обрязване, един друг Хасан, циганина Хасан от Филиповци, баща на седем гладни чавета, повел дружина от индобългари – все негови братовчеди по пряка и сребрена линия, – всичко деветима юнаци, та, повел ги да крадат джилязу и джица. Минали те и през локацията на Дюнера, където орловия поглед на Хасан забелязал открехнатата врата на трафопоста. С котешка ловкост манговците проникнали във високоволтовото съоръжение и наизвадили теслите и кирките, с които къртили уличните шахти за шок и ужас на общинарите. Но водачът им Хасан се хлъзнал на минирания от Продан участък и паднал върху некви кабелащи, като без да иска забил кирка в трансформатора. Последвала мълния и братюту роми засветили като коледни елхи за миг, а в района станал токов удар и електричеството в околността спряло. Е, и токът в дюнержийницата спрял и нямало как терористът Хасан да реже на тъмно.

Митко изказа пред похитителите си предположението, че това е знак от Аллах да отложат за седмица-две ритуалът, като за по-солидна аргументация се позова на сура „Ал-Кахф“. Те го пуснаха да се прибере, след като го заклеха да отнесе тайната на Аслъ асланите в гроба си и с уговорката да присъства на следващите сбирки.

През последвалите няколко дни Митко, ни жив - ни умрял, ходеше на работа и навлизаше все по-надълбоко в тайните на терористичната клетка. Диоптърмен тук нямаше как да му помогне. Колкото и луд да беше Митака, той остана трезвен, знаейки, че положението му не е никак лесно и лигавщините на измисления супергерой няма да сработят в такава тежка ситуация.

Въпреки че му казваха, че го обучават за елитен ислямистки войн, част от корпус, който трябвало да срита задниците на стадо американски тюлени, подготвяни от генералитета на Обама да убият шефа на ИДИЛ – Абу Бакр ал-Багдади, Митака много добре съзнаваше, че го стягат за муле, което да взривят дистанционно в някоя цел в столицата.

В тези дни на грохот и падение някак си очилаткото събра смелост в името на дългът към Свободата да се изправи срещу терора и намери начин да се свърже с инспектора от ДАНС Стрезов, на който изпорти арабите. Стрезов – престарял, но обигран антитерорист със социалистически мустак и необикновен талант да надушва интуитивно истината, вербува набързо комсомолеца за агент и го инструктира подробно как да действа в обтегнатата ситуация. Даже му показва йога техника за успокояване на дишането и понижаване на адреналина. С добавката на няколко хай-тек шпионски джаджи и пудра против изпотпяване на ръце Митко Калитков се прероди в ъпгрейдвана версия на агент 007.

Седмица по-късно дансаджийте вече събраха необходимите доказателства и в ранни доби маскираните бабаити от ударния им отряд изловиха ислямистите по бели гащи. Акцията остана скрита от публичното пространство и обществеността, а Митко се записа в златната страница на българската агентура с хладнокръвно изиграната си роля. За жалост, единствената облага, която получи, беше медал за храброст от вицепрезидентката Марга Попова.

Доблестните и героични постъпки са едно, но хляба и мръвката са съвсем друго нещо. Някои постоянно оцеляват, като вас и мен, защото други, като Митко Калитков, стоят срещу бурята. Митко, истинския Митко, а не болното му раздвоение в Диоптърмен, спаси нацията от чудовищния и зверски терористичен акт, планиран от модерните хуни. Но и загуби работата си и пак се превъплъти в нищожна отломка от армията на безработните младежи. Пак идваше време за Диоптърменски екшън.

Ние обаче няма да забравим, че „Никога толкова много хора не са дължали толкова много на толкова малко човече, като Митко!“. Вива Калитков!

СТРАХ ЛИ ВИ Е ОТ МАНАФИ?

Всички, живеещи в София, имат далечни или близки роднини от провинцията, с които не поддържат близки отношения, но въпреки това те съвсем случайно решават да се самопоканят на гости, само и само да не дадат 15-20 лв. за нощувка в някоя стая за бедняци по hostelите. И какво да се прави, нали така е прието, отзовавате се на роднинската нужда!

Така се случи и с Митко Калитков. Той получи самопокана от нахалния си братовчед Ганко от Тополовград в най-неудобния момент – точно, когато професора Вучков го беше уредил да се яви на интервю за журналист в патриотарската телевизия Скаталфа.

По времето когато подготовката по история, журналистическа етика, теория на конспирацията и предвзетоговор на омразата вървеше с пълна пара, Ганко звънна на Митко с думите – „Брат’чет, бе тука нещо са омотах около таз голямата сграда, Ен Ди Ка Ту ли беши, к’о беши. Ша дойдиш ли да ма вземеш, че имам голям зор, па низнам къде е клозетя?“.

Състрадателният диоптър се отзова по спешност на роднинската молба. Той продължи да помага на братовчед си в следващите няколко дни, а заедно с услугата да му бъде любезен хазяин принудително се превърна и в негов културно-географски гид, като го разведе по забележителностите в центъра и дори посетиха няколко музея в Нощта на музеите, включително и грандиозната художествена галерия, наречена от медиите „Българският Лувър“, от която гостенинът беше повече от впечатлен.

На втория ден от съвместното им съжителство Ганко вече беше побъркал миловидния си братовчед с разкази за първичните си мераци по шопските булчета и за това как щял скоро да приземи самолета на някоя по-харна писта. А що се отнася до самолета – отвратителна работа. Всяка сутрин Боингът му излиташе на голяма височина и правеше лупинги из тясната стая. Наплашеният Митко пък си лягаше всяка вечер с молитвата диспечерите от авиокулата да не объркат разрешението за кацане на следващия ден.

Целта на Ганко, както на всеки друг младеж, пристигнал в столицата от бедната провинция, беше да си намери работа. Това бързо му се отдаде, защото от малък продаваше пъпеша на тополовградския пазар и лесно се заприказваше с хората. Беше повече от оправен.

Братовчедът почна работа в магазин за дрехи на известна марка в столичен мол, но още през първата седмица тръгна да се оплаква, понеже по цял ден го карали да работи като хамал и да пренася кашони, вместо да продава дрехи. Освен това не му давали да си приказва много-много с клиентите, и началниците му правили постоянни забележки за диалектното мекане. Най-лошото обаче беше, че поне по 20 дебелани искали помощта му да се напъхат в дънки, с два размера по-малки от техните и в пробните падало голямо напъване, придружено от пот, сълзи и мъки. Не стига това, ами и меринджейте му удържали от надницата за глоби, защото не бил представително облечен и попрыцквал от консервите с боб, с които го гощавал братовчед му.

Натурализираният софиянец изплака мъката на братовчед си Митко Калитков.

- Братко, - рече му той – ако ти си честен християнин и борец за правдини – помагай!

Демоничният възмездител Диоптърмен в Митака яростно се пробуди и пламенната решимост на рицарския му кодекс го застави да проучи по-обстойно фирмата.

Оказа се, че осигуряват служителите си на по-ниска сума и че дрехите им са произведени от бели роби в Далечния изток, което пък автоматично ги превръщаше в съучастници на модерното робство и мръсни, ама много мръсни, направо кирливо мръсни капиталисти.

Митко Калитков заплете зъл план за отмъщение спрямо трикотаажните експлоататори. След задълбочен анализ ударът бе подготвен. Митко реши да нанесе

смъртоносна рана там, където капиталистите ще ги заболи най-много – публичният им имидж.

Изобретателен като випусник от школа за специалисти по социални мрежи и копирайтване, той направи Фейсбук група, в която изложи проучванията си за източника на стоката и косвената вина на фирмата. Не последва реакция, въпреки че покани за членство в групата Митака разпрати на сума ти народ. Просто консумативистките мозъци на хората, препечени от вълните на микровълновата печка и изгладени от радио-телевизионните вълни на медиите, не се трогват от такива неща. Дори народа във социалните мрежи не се подведе по коментарите, оставени от самия Митко Калитков с фалшивите му около 100 профила, един от друг с по-цветуши имена (Хризантем Цъфниполонов, Караул Стойчев, Маврудий Винпромов, Купидон Дупигонев и т.нат.).

Битката обаче тепърва започваше. Злият гений на доброто реши да си послужи с диверсия. В анонимна дописка до агенция „ПИК“ Калитков изпрати сензационна информация за зъл манаф – екхибиционист, който върлува със заредения си с гориво самолет с размерите на руския Антонов Ан-225 Мрия между изложените дрехи в магазина и изненадва клиентите без да подбира. В едно с това Митко алармира за случая във Фейсбук групата, като разпрати още повече покани за членство. За доказателство злият двойник на Зукърбърг приложи и снимка на Ганко, малко след като се бил събудил от сън в обичайния си вид.

Какво стана по-нататък ли?

Илюстрацията толкова реалистично пасна на текста, че будното Фейсбук гражданско общество се организира за броени часове и създаде десетки огледални анти-манафски групи срещу магазина. Информационната агенция „ПИК“ пък излезе с водещ материал за случая и удебелено заглавие: **„Бомба!!! Надървен манаф от магазин Jorjomania издебва клиентите си изотзадзе!!!“**.

Случаят толкова се разчу, че даже влезе в централните новини на водещите тв канали и причини изчервяване и задавяне с покашляне на Юксел Кадриев, когато трябваше да оповести новината, защото вероятно неудобството от съдържанието й мислено го бе върнало към срамното му минало и начина, по който е пробил в големия ефир.

Даже активисти на АТАКА, ВМРО, БДС и НФСБ организираха общ протест пред мола с лозунг **#КОЙ назначи манафа на работа**. В сутрешния блок на БТВ с водещ

Антон Хекиян, гей лобито председателствано от Денди Пенди, Мондьо и лорд Евгени Минчев, се опита да защити своите хора и правото им свободно да опрашват дупенца където им падне.

В крайна сметка меринджейте в магазина бяха уволнени. Самия магазин бе затворен, докато аферата отшуми. Ганко си намери нова работа – като куратор в Българския Лувър. Майсторът на пропагандата, диверсията и agenda setting-ът Димитър Карамелов Калитков извоюва една от най-големите си победи, даже без да се налага да впряга всички сили на Диоптърмен.

Но причината за обществения взрив беше егоистичния страх за собствения задник, а не косвеното съучастие в престъпната мрежа на модерното робовладелство в Източна Азия. Това за Митака бе тъжно, толкова тъжно, че той се замисли дали да не замине надалеч от българския манталитет и стереотип да спасяваш собствения си гъз без да мислиш за другите. Дали и тогава тази Хидра на позора няма да го намери. Кажете, уважаеми имигранти?

МИТКО КАЛИТКОВ НА РАБОТА В ТЕЛЕВИЗИЯ СКАТАЛФА

По-бърз от курушум, по-моцнен от локомотив, способен да прескочи небостъргач с един-единствен скок...

Погледнете горе в небето! - Това е птица. - Не, това е самолет! - Не, това е мръсен капиталист, подхвърлен от Митко Калитков – неустрашимия рицар на печалния образ.

– Хм, интересно – това си каза една вечер Митко Калитков – светлият демон на пролетарската класа, след като прочете следната обява за работа в jobs.bg.

Изисквания към кандидата:

- Сертификат за завършен курс по астрология - минимум 3 нива;
- Опит като астролог - минимум 3 години;
- Бързо да намира духове с кристалната топка - за минимум 3 минути;

- Едновременно гадаене по минимум 3 планети;

- Среден успех от училище - минимум 3.00;

Предлагаме

- Фирмен офис

- Служебен телефон;

- Гъвкаво работно време;

Месторабота: **София**

Заплата: минимум 3 еуро на час

През отвореният прозорец течение от свежия късно октомврийски въздух запретна завесата и разкри няколко от малкото показващи се звезди над столичния смог. – Защо пък не, – каза си той, загледан във Вечерницата. С малко повече въображение и бърз прочит на новата книга на баячката Алена ще мога да си пробия път до интервю. Погледна отново към небето. – И тогава, хе-хе-хе-хе – изсумтя злорадо – ще има екшън-джексън.

– Освен това съм добър в прогнозите. Не познах ли резултата от местните избори в 5-те най-големи града на страната – върна се мислено към изминалите 24 часа, когато за пореден път се записа като отстъпник на Бе-Се-Пе-То.

– Ама само какви мутирала местни изроди прогнозирах, че ще грабнат приза на изборите; това с астрологията е дреболийка в сравнение с цялата хамалогия и социология по изборите, в които очевидно съм станал доста вещ – продължи да си мисли.

Откакто Демииургът на ослепителните CV-та за последно се обкичи с империум и лавров венец след битката срещу мръсните капиталисти от магазина за дрехи, в който експлоатираха набедения му за манаф братовчед, на Митко не му се беше случвало нищо вълнуващо и запомнящо се. Диоптърменът дремеше в летаргия.

След като Ганко (братовчед му с перманентно издигация се „самолет“) се установи на работа в „Българския Лувър“, контактите им секнаха, за добро или лошо. Натурализираният софиянец и културолог Ганко си нае квартира в центъра, хвана си гадже, и се затвори за дълго в апартаментата си. Пусна корени и шкембе като типичен семеен човек. Смущаващото в тази модерна идилия е, че гаджето му не бе

обикновена жинь, а гумена кукла с мрежести чорапи и плътни, чувствени устни, на име Гергана.

И тъй, изоставен и забравен, след като близките му нямаха нужда от него, Калитков живееше в затворената крепост на интроверта. Данчо Мазника – неговият прескъп съквартирант – замина на разменни начала да специализира Пи-ар в централата на ФИФА, а контактите с любимата – Райна, бяха занемарени, понеже тя нещо се изврати под влиянието на съквартирантката си – Екстремната Нина, и почна да харесва негри и разни други чернилки.

Тук няма как да не кажем две думи и за Нина (съквартирантката на Райнето) – такава живописна личност не може да остане извън светлината на прожектора в нашия разказ.

Тя бе нимфоманка и невъзмутима сексоманиачка, която се поддържа във форма с лицеви опори на една ръка и любовни авантюри с по няколко кавалери – в зависимост от капацитета на мястото, в което се правеха оргиите ѝ. Обърнете внимание - тя винаги държи да е отгоре. Какъв нагон само. Венера, Афродита и индийските богини ряпа да ядат.

Освен това Нина е страстна колекционерка на вибратори, които си кръщава с имена на поп певци. Т'ва Енрике, Бон Джови, Рики Мартин – вече мислете за тях по различен начин.

Очилатият моралист не проумяваше контактите на Райна с „тази извратенячка“, както наричаше често Екстремната Нина.

През лятото, между „битката за хляба“ и „битката за честта“, в битието на Калитков възникна дълбока колизия, разпнала го между реалистичното му съзнани и фантастичните блянове на властния свръхазов Диоптърмен. Той искаше да се посвети на приключенията, но бе принуден да се принизи и погрижи за по-тривиални неща. Джихадът срещу мошеническите фирми и пресметливи шефчета остана на заден план. За сетен път, в опит да си изкара насыщния честно, Митака заработи няколко хонорара като статист. И в интерес на истината му платиха добре.

Първо игра разлагащ се гръцки труп на бойното поле на древна Спарта в ж.к. Слатина. Бяха го напръскали с прясно мляко, че да го кацат мухите, но и много го хапеха, така че на лентата трупа на древния елин леко се тресеше.

След това се издигна в по-главна роля. Този път се бе превъплътил изключително успешно в ролята на достопочтен тракийски владетел. Сцената беше от документален филм, пресъздаващ погребалните ритуали на одрисите. Е, да, пак игра покойник, но поне потеклото му бе царско. Само да го бяхте видели с какъв стил лежеше в саркофага. Принесоха му в жертва два коня, 5 жени и го поляха с литър вино.

На недоходоносният период от годината му се видя края в началото на октомври. Както знаем, принцът на библиотечната лавица разчита за финансирането си изключително много на стипендиите от Библиотекарския университет УНИБИТ, и на поръчките за изготвяне на библиографии на закъсали студенти от всички краища на Татковината.

В такъв оптимистичен момент на възвръщане към света на живите, когато на човек му се струва, че нещата почват да се нареждат от само себе си след период на застой, се намираще суперменът с диоптрите.

В тази вечер на звездобройство и астрологическо вглъбяване чрез книгата на Алена „Как да баем по Фобос и Деймос“, в огнедишащите гърди на Митко Калитков се случи „пробуждането на силата“ за мъст. Диоптърмен изскочи стръвен и гладен. Мъст жадуваше той, отмъщение срещу угнетителите на народа, шарлатаните и изедниците. Вдишвайки първите глътки финансова независимост, Митко почувства освобождението на лудостта си, която бе възпирана известно време от принципите на трезвия ум. Изпита онзи така добре познат, но отдавна застинал порив за авантюри и предизвикателства в името на святата си кауза, по-точно – войната с ордите орки от мръсните капиталисти.

По една щастлива случайност през тази вечер на ПРЕЗАРЕЖДАНЕ се обади и професора Вучков.

Спомняте ли си, че младежът се запозна с професора Вучков случайно, докато работеше в дюнера на Мария Луиза? Оттогава датираха и обещанията на Вучков да ходатайства за библиотекаря в ТВ Скаталфа.

Първата среща за интервю се беше провалила, но сега Професора уверяваше „своето момче“, че „всичко е на шест“. Само трябвало да мине на малко опознавателно интервю при зам. шефа на телевизията – Хаджи Данчо Харсъзина – за да го видят колко е начетен – и мястото на нов водещ на сутрешния блок, който да надъхва зрителите с разпалени речи срещу американците, талибаните и циганите, му било в кърпа вързано.

Като личност с афинитет към хуманизма и демократизма протезето Калитков се притесняваше единствено от антисемитския, ксенофобски и авторитарен уклон на телевизия Скаталфа, но тези му задръжки бяха изместени от нов тип завладяла го омраза от тъмен произход – афективно следствие и компенсаторен механизъм от отношенията му с Райна. А именно – расизмът.

Неосъзнато за него самия, имунната система на интелекта му бе преборена от все по-завладяващите го расистки вируси.

– Щом тя ще харесва чернилки и маймуни, аз пък ще стана хардлайнер шовинист и ксенофоб – заканваше се от време на време той, в пристъпите си на любовна мъка.

Сега, с офертата за патриотарската Скаталфа, му се отдаваше и шанса да прецени и провери дълбочината на новите си възгледи. Основателни ли бяха те, или просто временно увлечение и фрустрационна забежка.

Да знаете, че смекчаващото вината обстоятелствено пояснение за залитанията на Митака е, че тези му уклони по псевдонационализъма са очевидно функция на обзелата го любовна тъга.

Бедний, бедний Калитков – мъченик на пазара на труда, пленник на разяждащата ревност, клетнико!

Какво да се прави! Когато водещ принцип са чувствата, можем да се изплезим на логиката и здравия разум. Дори и при войн на познанието, като смелия мечтател за коректен трудов договор и реални осигуровки Калитков.

* * *

Безработният висшист реши да навлезе надълбоко в тресавището на медийните среди в напрегнат момент от вътрешнополитическия живот на страната.

Десетки хиляди мигранти и бежанци от провалените държави в Близкия изток и Субсахарска Африка прииждаха към границите на Европейския съюз, водени от надеждата си за намирането на по-добри условия за живот. Течеше ново преселение на народите.

В родната на Митко Калитков клета майка Чалгария настроенята срещу пришълците бяха изострени и крайно негативни. Още повече, че преселниците носеха чужда и изостанала култура, религията им бе враждебна и експанзираща. Нравите –

закостенели и от друга епоха, в която да побийваш 13 годишната си жинь и да изнасилваш 8-годишния си племенник не беше рядкост.

В общественото съзнание на българите се водеше дебат как да се процедира. Самият Европейски съюз се задъхваше и търсеше дългосрочно решение на „бежанската криза“. В медийното пространство, към което се бе устремил Диоптърмен Калитков, страстите по темата бяха разпалени, а телевизиите като патриотарската Скаталфа умело организираха и насочваха омразата и страха, извиращи от по-лесно податливата на внушения публика от третото поколение и слабообразованите среди, канализирайки спечеленото си влияние в политически проекции.

ТВ Скаталфа, освен всичко друго, бе и политически орган на партия СКОТ, създадена от бившия журналист, а сега демагог и политически сметкаджия – монголоидът Симеон Валерианов. С неговата дясна ръка – церберът Хаджи Данчо Харсъзина (Гьобелсът на партия СКОТ), трябваше да се срещне очилатият отмъстител Митко.

Косачът на гешефтари пристъпи прага на олющената сграда на ТВ Скаталфа към два-три следобед, а бляскавото слънце се отразяваше фантастично в лъснатите му лупи и създаваше по земната повърхност свръхестествен светлинен лъч, като от меча на някой джедай, ръзбиръш ли.

В кабинета на Харсъзина едвам се прокрадваха няколко слънчеви снопа, пропуснати от решетъчната щора. Затова и джедайския облик на Калитков се изпари. Помещението се осветяваше предимно от изкуствената светлина на две, недотам добре закрепени на тавана, луминисцентни лампи. Грубо боядисаните с бял латекс стени се разгрозяваха още повече от няколкото смръцафръцани предизборни плаката на ПП СКОТ.

Митко видя пред себе си грубоват мъж над средната възраст, седнал зад масивно бюро. По главата му имаше рехави остатъци от побеляла коса, контрастиращи си с въз черни вежди-говежди. Изражението на лицето му бе едновременно простовато и налудно – класическите черти на един средностатистически старшина в казармата от социалистическо време.

Калитков се представи възпитано и поде разговор по универсалната тема за времето.

Следечосаният мъж зад бюрото не прояви никакъв жест на приветливост, а дори свъси говеждите си вежди още повече. Изведнъж се напъчи и си предаде важност, сякаш на гестаповец, който разпитва в някое подземие бедно еврейско сираче.

– Стига си ми дрънкал врели-некипели – измуча с тембъра си на Българско кафяво говедо старшинката. – Кажй сега някоя приказка за това колко мразиш американците и турците и дай идея как да изпъдим циганите от България, да те чуя дали си убедителен громител на народните врагове и да те вземаме.

– Ами, аз си нося CV-то. Ето – подаде го предпазливо на цербера отсреща очилаткото – в европейски формат е. Може да видите в списъка с научните ми трудове, че съм изследвал Новия световен ред и пагубното влияние на американския неолиберализъм върху световната икономика.

– Но, – продължи блюдолизно Митака (и тук едвам преглътна лъжата, която изрече) – първо ми позволете да изкажа своите симпатии към прекрасната медия Скаталфа. Хубаво е, че има такива програми, които са извън мейнстрийма и защитават интересите на малкия човек, пробивайки монопола на гейткйпинга в големите национални редакции и господството на пиарите и спиндокторите на политико-икономическите групировки на олигархията.

– Момче, – свъси вежди Данчо Харсъзина – стига си ме баламосвал. Говориш много сложно. Говори ми просто, аз съм от село, ще ми говориш като на прост човек – нас ни гледат само бабите, и на тях така трябва да им се говори, като на малоумни. – Капиш?

Харсъзина се подрапа по чатала, направи облекчена физиономия и продължи с назидателния си тон:

– Дай да пием по една ракия, че да се отпуснеш малко. Ние тук ако не се натряскаме подобаващо до края на следобеда, не можем да си вършим работата както трябва.

Още не казал и Харсъзина извади от бюрото си голямо шише с Карнобатска гроздова.

– А, не, мерси – отвърна смелият воин на безработицата. – Аз не близвам.

Митко намести притеснено очилата си и с няколко неловки движения издайнически показа на страничния наблюдател, че се чувства толкова неудобно на това място и в тази компания, сякаш е внедрен член на свидетелите на Йехова в

нацистка банда, точно преди голямото изпитание за прием – да скача с кубинки върху главата на стар брат ром, с пет деца и дванайсет унучета.

Фелдфебелът на Скаталфа гаврътна направо от бутилката няколко гълтока, като преди това вдигна тост за шефа си Симеон Валерианов с думите „За здравето на черния дроб и Валерката, пийте Карнобатска гроздова“.

От близкото тв студио, напук на добрата шумоизолация в подобни помещения, или за да докаже темперамента и клиничното състояние на работещите в Скаталфа, се чува разпалените викове на един от престарелите психянали професори-водещи на патриотични предавания. Той викаше на зрителите си с цяло гърло:

„Не, не, не Ви чувам. Намалете звука на талавизора. Не-Не, намали го, бе, че ша счупя тоз талавизор.“;

А от време на време кряскаше и далеч по-дисфеместичното – „Ти се педерас, хомосексуалист нещастен. Няма да се гавриш така с мен, академика на Агрономския университет, че майка ти коч да я...“.

През това време господин Хаджията с нечифтокопитните стъпала гледаше CV-то сякаш пред него е картина на експресионист, като съпровождаше прочита си с пръст и помръдване на устни.

Най-сетне изправи глава и с цялата първобитна откровеност на неградската си природа измуча:

– Нищо не й разбирам на таз твоя биография. Много е нашарена с дати и имена. Каж ми колко много искаш да работиш при нас и на какво си готов, за да го постигнеш. Професора Вучков здравата те похвали. Каза, че си пълен перко и имаш потенциала да го заместиш един ден, когато главата му експлоадира в ефир, заради поредния ядосал го зрител.

– Я кажи, гледаш ли телевизия?

– НЕ – отсеке кандидат Калитков. Ама, какво правите? – викна, като видя Харсъзина да си записва в халваджийско тефтерче отговора. – Недейте да пишете „не“, аз гледам по малко, но се осведомявам предимно от интернет, както всички свободомислещи млади.

– Ъ, тъй ли било, ами, к'во мислиш за религията? – каза екзаминаторът и се втренчи с изпитателен животински поглед към Митко.

– Това е много опасно явление, защото позволява на хора, които не знаят всичко, да си мислят, че не е така. Пагубното влияние на религията в модерните времена се усеща навсякъде – било то в идеологически или духовен аспект – издекламира корифея на академичния изказ.

– Погледнете – от Иран, Русия и Северна Корея до САЩ, Саудитска Арабия и Нигерия. Положението е трагично. Един философ казва, че религията на една епоха трябва да бъде литературно развлечение за следващата – завърши с патос грозноватия зубър.

– Много лошо мнение имаш – заразцъка с език преживното същество зад бюрото и пак отбеляза нещо в тефтера.

– При нас, в СКАТАЛФА, отдаваме важно място на православието, защото то ни помага да държим народните маси в кошарата. Освен това е задължение за всеки служител поне за 5 минутки на ден да се моли в онова малко импровизирано параклисче на двора. За пред шефа, че е много набожен. То и аз не вярвам много, но показността е важната!!! Апък и какво ще стане ако всеки хукне да се кланя на Буда, да клечи йога или да прегръща дървета в парка? Ще се разпилее нацията!!!

-А, а имаш ли самостоятелно мнение за политиката, прекалено критичен ли си? – продължи с преценяващите въпроси зам.-шефа на Скаталфа, докато гълточеше лакомо от бутилката с Карнобатска.

– Е, че как иначе. – каза със заряд Митака.

– Лошо, много лошо. Тук ценим най-вече мнението на шефа. По него се водим. Не ни трябва никакво самостоятелно мислене, а само сляпо изпълнение на волята на началството. Това е партийна телевизия и обслужва целите на партията.

– Добре, за това разбрахме, а с какво се занимаваш? Как си изкарваш прехраната?

– Стипендиант съм, а извън семестъра оформям библиографиите на колеги студенти срещу скромно възнаграждение – каза скромно безработният висшист.

– А, престъпник значи!!! – разпали се жарко говедото. Лицето му цялото поруменя, тялото му потръпна в няколко нервни конвулсии. Почна да сумти. – То това е незаконно, знаеш ли!?

– А като закъсаш, как се оправяш? – стана още по-злобен и заядлив тонът на месопреработвателния продукт зад бюрото.

– Родителите ми помагат понякога (Митко не искаше да признае, че взима назаем от приятелите си).

– А, знам ги аз такива като теб – мамини синчета! – Тати носи, мама меси, нъл тъй?

– Сега идва ред на най-важната тема от разговора ни – допълни мучителят и изведнъж тонът му се вледени.

– Това е политическа телевизия, обвързана с конкретна политическа сила – готов ли си да й служиш безрезервно? Защото като те гледам колко си морално префинен, малко ме съмняваш.

– Разбира се, че да. – смотолеви напук на принизеното си достойнство очилатия отмъстител. Аз подкрепям защитата на малкия човек, за който се грижите бащински – натърти Митко и се опита, на предела на потъпкването на кредото си, да преглътне горчивия хап и да извърти по някакъв начин разбиранията си, за да се хареса и да го вземат.

– Начи, виж ся, – продължи мученето на говедото – ти искаш да влизаш в сферата на медиите, но ние в Скаталфа сме куб и трябва да си по-ръбест, по-чепат – да излезеш от обичайната сфера, да кълнеш черните и турците, да ги мразиш в душата и да имаш злобно сърце, в злоба обвито и с чер конец пришито.

- Помисли сериозно и ми кажи. После, ако си съгласен, трябва да дадеш клетва за вярност на СКОТ и да ти уредим среща със секретаря Асмодей, при който с малко кръвчица ще подпишеш договор за работа.

Злият гений на доброто остана безмълвен за момент. В него се водеше диалектически битка. Как така ще престъпи принципите си и ще продаде душата си на Мамона. Това ще значи, че се отказва от всичко, за което се е борил досега. Както и смърт за Диоптърмен.

Но, ако не се хване за тази възможност, може да остане завинаги в непроходимата безперспективност на безработните! Да гладува вечно! Да изпусне окончателно шанса си да натрупа материални придобивки, да си купи дом, да пусне шкембенце, да спечели със стабилното си финансово положение и кариерна реализация сърцето и ръката на възлюбената Райна. Да полудее напълно, пленен от властния си колега Диоптърмен.

От голямото напрежение на колебанията ли, или от буламача, който яде в студентския стол Четворката (май пак бяха сложили месо от умрял пекинез в яхнията), Ангела на смъртта за тарикатите почувства не пеперуди да пърхат в стомаха му, а бесни птерозаври да размахват крила, а стадо подплашени бронтозаври да препускат по дебелото му черво.

– Трябва да отида до тоалетната, че нещо ме сви корема, старши. – с тези думи излезе от вътрешния си диалог Калитков.

В стремежа си да спечели благоразположението на младежа, който въпреки неправилните си възгледи имаше много потенциал и типичните психопатологични отклонения на водещите в СКАТАЛФА, Хаджи Данчо Харсъзина реши да наклони везните в полза на кадровата вербовка с жест на благоразположение. Той предложи на озорения младеж да ползва добре почистената и луксозна лична тоалетна на шефа Валерианов в дъното на коридора (която била като реплика на банята на Вальо Топлото).

Докато облекчаваше физиологичните си нужди, Калитков изпадна в хипнотичен галоп на рефлексия, анализирайки с необичайно проникновение собствените си мисли, чувства и преживелици.

Продуктивното за всяка дълбока мисъл сакрално пространство на WC-то върна в релси трезвия му ум. А свежия мирис на окаченото над огледалото ароматизиращо борче пробуди джедайската му сила за справедливост.

Вече като Диоптърмен, той се изправи гордо, с неразтоварен трюм, и даде няколко секунден картечен обстрел с канонада от рядкото щастие срещу стените, огледалото, мивката, плочките, джакузито, душ кабината, поставката за четки за зъби и прочие и прочие. Не пощади даже портрета на Николай Хайтов. Стана голямо мазало.

В следващия етап на отмъстителния си порив той се върна с тържествуващ вид в кабинета на Хаджи Данчо и с бързо движение му лепна прясно използвано парче тоалетна хартия с кафеникава летлива субстанция върху лицето.

– Лайнари, – изкрещя в същия миг демоничния възмездител с диоптрите. Всички вие сте лайнари – това мисля за Вас. Жалки патриотарчета.

Трясна вратата и си каза нравоучително – Последното убежище на негодника е патриотизма

АТАКАТА СРЕЩУ АЛЧНИТЕ БАНКЕРИ

Цък.

Търсите нея? Търсите я отдавна? Но безуспешно. Вчера отново се оглеждахте в библиотеката за нея? Напразно, защото тя не беше там?

Но къде да я намерите, коя е тя?

Тя е перфектната половинка за Вашия вкус. С плътни чувствени устни, възхитителна усмивка и благ характер.

Създадена за грях. Нежните извивки на божественото ѝ тяло са с мерки 90-60-90.

С кадифена кожа и цели пет вида цвят на косата куклата Афродита Ви очаква, за да Ви направи най-щастливия мъж на Земята.

Вземете вашата древногръцка богиня от магазини „Помпи с Помпей“ само сега на удивителната цена от 222 лв. и я помпете ненаситно, докато смъртта ви раздели.

Поръчайте в следващите 30 минути на адрес <http://www.pompikatovpompei.org> и получавате съвсем, ама съвсем безплатно 12 волтов компресор с манометър за

напълно безопасно надуване и за всеки случай – ако страстите много се разгорещат – комплект от пет лепенки за спукана гума.

Помпи с Помпей, помпи като Змей!

– Т’ва рекламите са като да тракаш с пръчка в кофа помия! – не мога да повярвам докъде са ни докарали мръсните капиталисти. Митко Калитков се изхрачи звучно през прозореца и с едно натискане на копчето смени канала на малкия си телевизор Велико Търново 84.

Цък.

Вие сте с Би Ти Ви новините, аз съм Юксел Накадриев.

Оповестиха нов списък на политици, висши чиновници, магистрати и семействата им, които са имали влогове във фалиралата КТБ. Освен политиците, за които до днес се знаеше, че са имали авоари, изникнаха много нови имена, още от Нелиту Тодорова – здравей Нели.

– Бе, Юкселе, няма да престанеш да ревеш като недозаклано магаре. Т’ва може и Евгени Минчев да го е възбуждало навремето, да е било музика в ушите му, но на нас, драгите зрители, хич не ни се нрави – продължи да черногледства младежът Калитков.

– Ааа, ама и вий сте едни подкупни мекотели. Защо не кажете, че очилатата ви водеща на ежедневното предаване за анализи на политиката също има тлъста сметчица там. Очилатка Ризова ли беше, к’ва беше. И кой в крайна сметка източни банката. Кажете **#КОЙ**.

– Съвсем ми се скапа настроението. В близките 5 месеца няма да пускам телевизора. Дай да хвана да почета малко Чърчил. – Чърчиле, къде си, брат? – аятолахът на безработните заби поглед в четвърти том от История на Втората световна война и не след дълго заспа, успокоен от монотонността на битките по фронтната линия на Северна Нормандия.

Три месеца бяха изминали откакто Митко Калитков Диоптърмена извърши последния си бляскав подвиг в защита на онеправданите млади висшисти. Оттогава

рутината на ежедневието го обгърна в пелената на забравата си и пролетарската му страст по инерция зави в посоката на милионите мравки работници – онези почти роботизирани модерни роби, заставени да се движат във водовъртежа на отегчителния си и монотонен, почти Сизифовски труд, заради къшея хляб и малката си панелна кутийка, наречена апартамент в София.

Преди известно време грозноватият зубър насмалко да се излъже и да се хване на почтена, но доста съмнителна откъм безопасността на труда работа в един магазин за фойерверки. Скъпа услуга му направи голямата уста на интервюиращия го нежен мъж, който съумя да отговори с изключителна искреност на опипващите почвата въпроси на кандидат Калитков, като например защо мястото е вакантно?

– А, ами – заобяснява интервюиращата мека китка – предният служител, Наско пироманчето му викахме, голям сладур, и имаше секси дупе; та той се взриви миналата неделя по време на един спектакъл за рождения ден на любовницата на виден корпулентен политик. Ама иначе се получи много хубава заря. Даже утре е погребението. Да, доста необичайно погребение – ще се проведе на няколко места, просто защото не можахме да изчгъркаме нацяло колегата и главата му остана в центъра, а краката в Младост 3. Торсът е в Люлин, едната ръка е в Обеля, а другата е в Зона Б5. Окото пък, за жалост, го загубихме, понеже един кон го глътнал, докато пиел от коритото си на водопой в Боженци. Аз пък си запазих в буркан познай какво? – смигна му педалюгата.

Разказът така разтърси мечтателя за реални осигуровки, че под една или друга форма чутото завладя подсъзнанието му и му се явяваше като съновидение седмици наред.

Тази нощ сънят на демоничният възмездител Митко отново бе по-неспокоен от обикновено. В съня си той видя кентавъра Юксел Кадриев да пие от корито с помия, в което плуваха десетки човешки очи и уши. Последва сцена, на пръв поглед романтична, но всъщност доста смущаваща. Възлюбената Райна най-накрая бе омекнала в ръцете му. Действието се развиваше някъде около Свети Валентин, а те двамата с Райна седяха на пейка в парка. Галейки меката ѝ кожа, Митко усещаше нещо нередно, докато изведнъж не се чу – БАМ – като от спукване на гума и изгората му не полетя във въздуха със силен съскащ звук. Тогава отнякъде изскочи лорд Евгени Минчев (единственият лорд, спечелил титлата с гъза си) с празен буркан и ножичка в ръцете и му каза в рима: „Ей, сладурrrr, искам за колекцията си твоя шнурrrrr“.

На сутринта аятолахът на безработните реши да тръгне на нов джихад срещу мръсните капиталисти. Просто бързо трябваше да се отърси от влиянието на масмедиите и рефлексите в подпочвените пластове на психиката си. Иначе щеше да превърти и Диоптърмен да завладее отслабеното му откъм реализъм и рационализъм съзнанието му напълно.

Митко гаврътна две чашки огнена вода за уста и прекара целия ден в изучаване на материалите в пресата за нередностите в българските банки. Накрая главата му пламна, погледът му причерня и устата му до късни доби проклинаше цялата българска изедническа пасмина.

Мерникът на матадора се прицели в новото КТБ – Първа инвестиционна банка. Порочна институция с безупречен пи ар, плащаща солидни възнаграждения на телевизии и известни публични личности, за да изчисти петната от имиджа си на необезпечен кредитен агент. А за безскрупулните практики на собствениците Цеко Минев и Исмаило Мутафчиев, за мръсните им далавери със свързани лица и с Пеевски, Божков, Гриша Ганчев и Ковачки, имаше не само слухове, но и доказателства, които обаче продажните медии ингорираха.

Често наричана „гнила ябълка“ и обслужваща бизнеса на корпулентния бизнесмен Дебелян Пеевски, заради партито на чиято любовница се взривил Наско пиромана от фирмата за фойерверки, Първа инвестиционна банка, или Fibank, напълно си заслужавала някой и друг перформанс „а ла Диоптърмен“.

Корифеят на куртоазния стил и реторичното подмазвачество бързо спретна едно прилично CV за обявената позиция за специалист по общи банкови операции в централния клон на банката. Явно търсиха човек за общо баламосване и лъгунтене на нещастниците, прекрачили прага на омразната институция.

В CV-то се споменаваха, че Димитър Карамелов Калитков от най ранна детска възраст е продавал пъпеша с братовчед си Ганко на пазаря в Тополовград и се оправял с пари, банкиране, баламосване, лихви и вересия. После следвал в техникум по икономика с профил в кредитирането, където учил при евреи сарафи, а най-накрая завършил в Библиотечарския университет степен по информационно брокерство. Преди месец приключил стажа си при Левон Хампарцумян, но напуснал, защото стиснатият арменец не му изплатил два болнични листа за отсъствие поради дюстабанлизъм.

Така изготвената примамка бе успешно заложена от ловецът на банкерски глави и не след дълго капиталистите клъвнаха.

Точно в 9:55 минути в централния офис на Първа инвестиционна банка влезе млад очилат мъж. На одухотвореното му лице бе изписана тънка, почти издайническа усмивка в стил Мона Лиза. В ръцете си държеше пакет с кучешка храна на гранули. Очевидно това и хрускаше.

– Кучешка бисквитка? – предложи очилаткото на останалите кандидати в чакалнята, но те видимо се смутиха от това неуместно гастрономическо удоволствие.

След няколко минути неловко мълчание между конкурентите, Митко нададе пискливо-гъгнещия си провлачен глас сред тишината и каза шеговито: – Бе, колеги, от вътрешен човек научих, че без да си ипотекираш жилището срещу заем от 5 бонки, който пак да внесеш като депозит в банката, няма как да те вземат на работа тука. Понеже въртели едни пари, заради Дебелян.

Двама-трима неуверени многоимотници, разколебани от вероятната загуба на хубавите си боксониери, пристъпиха плахо назад и напуснаха състезанието.

Докато чакаше чинно реда си и хрупаше гранули, предвестника на мрака за гешефтарите успя да разубеди още трима кандидат-банкери с подобни аргументи, най-изкусният от които беше, че шефа на банката Цеко и много от неговите капиталистически приятели по уиски нямали добре функциониращи бъбреци, и всички нови служители били подлагани на тест за съвместимост. Защото, в случай че не могат да покрият със заплатите си солените глоби които трупат, заради неизпълнение на непосилните таргети, щели да ги накарат да подпишат споразумение за даряване на единия си бъбрек.

Поканиха най-сетне и „Дълбокото гърло“ Калитков да влезе в стаята за интервюта. Посрещна го млада и засукана банкерка с бизнес облекло в стил разюздана стюардеса, чието тъмно червило стоеше на сочните ѝ устни като покана за секс, а пищните форми под тясната ѝ блузка преливаха от тесния суетен като топки ванилов сладолед от вафлена коричка.

Зад офис масата седяха другите членове на конкурсното жури. Мъж с обилен косопад в смръцафръцан костюм, и изтупана лелка с вид на спаружена красавица от

ранните 90, по чиито джуки бе обилно размазано искрящо ярко червило. На пръв поглед непредубеденият наблюдател би предположил, че скоро е яла лютеница.

С обиграното си око на шпионин от калитковските тайни служби Митко забеляза ненатрапчивото присъствие на охранителна видеокамера, чиято бленда дискретно се въртеше, сякаш някой бизнес воайор фокусира и увеличава образа.

Хм, помисли си Калитков – очевидно Големият брат ни гледа.

По стените на офиса бяха разлепени постери с успели спортисти, които мазно, мазно се усмихваха, държейки по кредитна карта от Fibank.

- Мама ви продажна – едвам съдържа мислите си Митака.

Пръв започна мъжът плешивец.

– Виждам, че сте се занимавал с търговия и дори сте работил при г-н Хампарцумян. Имате ли препоръка?

– Не – отвърна отсечено кандидатът. Старата стипца му свиди даже мастило за химикала, че да драсне една препоръка. Но мога да ви разкажа за мръсните му тайни, ако ме наемете. Ще подшушна на кои пазари е хвърлил око. – почна да ги изкушава Митко.

Камерата се развълнува и лекичко се разтресе.

– Дали онзи гад на монитора вече не е получил оргазъм от очаквания промишлен шпионаж на конкуренцията? – помисли си Митко.

Втора се обади лелката с лютеница по устата.

– Разбираме, че Вие, г-н Калитков, сте ценен кадър. Бихме искали да Ви предложим нещо по-специално. С Вашите познания можете да попълните екипа ни за банкова диверсия, с който подкопаваме бизнеса на съперниците и чистим реномето на банката от калните кампании в контролираните от тях медии, а и в малкото останали честни сайтчета.

– Какво? Искате да троля? – сащиса се Митко. Искате да съм трол и умишлено да потулвам истината?

– Не, не – заобяснява се Лютеницата. В никакъв случай. Само трябва да отблъскват атаките и да ни представят в по-добра светлина като кредитна

институция. Заплатата е 2500 лв. на месец твърдо и процент от всяка натролена, аъбъ, блокирана дискредитираща информация.

– Ми, трябва да си помисля. – отвърна Калитков. На друго място бих взел повечко. Сега ми предлагат да стана шеф на пожарната в село Меричлери – винаги съм си мечтал да служа на обществото по благороден начин. Не можете ли да ми качите малко възнаграждението, за да натежи везната към Вас и – иронично натърти Митко – към Сатаната?

Тогава се намеси палавата стюардеса. Тя се обърна към Калитков с фамилиарното г-н Митко, като праметна изкусително косата си и облиза с език сочните си устни.

– Мите, аз винаги съм искала такъв доблестен мъж като Вас до себе си. Мисля, че ще Ви схрускам ако дойдете с пожарникарска униформа довечера в мезонета ми! Вие имате ли си приятелка? – намигна му тя, праметна единия си крак върху другия и облиза устни.

– Не, имам си приятел! – сопнато ѝ отговори Митко. Изкусителната банкерка остана като сащисана от отговора.

– Я звъннете на Цеко да го питаш колко дава. Под 10500 не падам. – подвикна на всички нетърпеливо младият пожарникар, оставяйки журиращите в ступор, като размаха ръка по посока на камерата.

Лелката с лютеницата звънна по телефона. Гласът в слушалката ѝ заръча да изчака малко. Докато всички чакаха, Митко извади кесийката с кучешка храна и лакомо се натъпка с гранули, ръмжейки при всеки по-неодобрителен поглед на присъстващите към себе си.

Петминутното чакане го изнерви доста. Гласът в слушалката се обади отново с потвърждение.

– Г-н Калитков – започна лелята – Цеко, аъбъ, изпълнителният директор е съгласен на пет и петстотин и Ви съветвам да приемете, защото едвам е убедил Дебелян, аъбъ, основния си съдружник, да се съгласи. Може би не знаете, но той също е доста стиснат. Напоследък похарчи много за изкупуване на бизнеса.

– Изведнъж Митко скочи от стола си, хвърли гранулите и се развика. – Мръсни капиталисти, паднахте ли ми в ръцете! Всичко записах, всичко! Ще запомните завинаги кой е Диоптърмен!!!

Той вдигна в ръка малко записващо устройство.

- Този диктофон довчера отива в новините. А сега – джаф, уаффффф, – разля се като побеснял пинчер – ще видите как върколак яде банкери.

И с тези думи почна да обръща бюра и лавици, да къса плакати и на четири крака да преследва журито, което хапеше по краката в ролята си на разлютен звяр.

– Тримата от журито панически избягаха и оставиха Митко сам. Той изплю част от крачола на плешондера, откачи камерата и демонстративно маркира територията си. След това охраната го изрита.

Язвителният запис за зависимостите в ПИБ не стигна до нито една медия. Никой нямаше моментен интерес да го публикува. Само в българския домейн на Анонимните и в сайта Биволъ се претрашиха, но публикацията бе залята с коментари на батарея тролове (като petercho_petrov, Nina_Lalovaa, haveikata 2012 и много други), които омаловажаваха казаното с коментарите си.

НОВИЯТ ЕЛЪН МЪСК, ЧАСТ 1

Ще Ви разкажа една история. Историята на един ... Божи служител. Той не бе чак толкова беден и праволинеен слуга на Всевишния, и не бе чак толкова непорочен, но, съгласете се с мен, и предписанията за праведност и безпогрешност от църковните требници са прекалено строгички, така де, не е ли така?

Та, какво общо има историята на дедо поп с Митко Калитков? – Ще разберем малко по-нататък в епизода.

Отец Симония от близкото до столицата село Казичене архиерействаше в своето паство от време оно. Още при Социализъма той се облажи с дашния пост на селски поп и, както се казва, си уред'и живота. Миропомазванието му стана срещу скромен рушвет от 200 марки и едно прасе, но дивидентите той си ги извлече още на втората година от службата.

Като възпитаник на спортното училище „Олимпийски надежди“ (гимназията на мутрите) и безскрупулна млада надежда на родната социалистическа борба той рано кръшна от правия път. Събра се с лоши другари и ако не беше пресметливият му ум, може би щяхме да четем за него в романите на Георги Стоев, където да го срещаме като

авер на братята Илиеви, Илия Павлов и др. Ала той се оказал по-хитър от баснословните бабаити и решил да поеме по по-лесничкия и безславен, но пък и хрисим път на обогатяването.

25 години дядо Симония дерибействаше в Казичене. Нямаше опело, раждане, венчавка или кръщение, което да не беше дирижирано от светиня му. Ще не ще, мюсюлманин, евреин, будист, тантрист, комунист или атеист, никой не можеше да се измъкне от железната му десница. Ритуалните обреди бяха негов монопол, па и не само те.

Плащаше се двойно, а за тарикатите – даже тройно. И за всичко се плащаше – бедните жители на Казичене трябваше да искат волята на поп Симония за протекция над бакалията, да си отвориш автосервиз, да получиш разрешение за строеж, да паркираш в двора на къщата си, да си вдигнеш колзет, или да посадиш разсад за домати.

Абе, направо мамата си тракало в Казичене. Държава в държавата бил дедо Симония. Колил и бесил. Казиченският ипостас на дон Виторио Корлеоне, сякаш.

Софийските мафиоти не го закачали, нали били съученици. Напротив цалували му кунката редовно, когато им водил брачните и най-вече погребалните ритуали?

По-големи амбиции от Казичене обаче поп Симония нямал. Защо?

Ми, много му бил мил животеца, хич не искал и да се замесва в голямата политика на Българската православна църква, където лобитата се сменявали често, а борбата за постове била наистина безмилостно жестока. Кой отровен, кой удавен, друг безследно възнесъл се на небето! Не му се мряло толкоз скоро и точка.

– Стой си мирно в Казичене, прави си келепира и си живеј животеца. Девизата му.

И така, дедо поп Симония за 20 и кусур години събрал доста валута, дигнал палат за чудо и приказ, конкуриращ сараите на Доган в Бояна, пратил щерките си да се изучат в чужбината, даже на едната купил апартамент в Лондонското цити, а на другата в Манхатън. Затъкмил да вземе на любовницата си гнезденце в Барселоната, ама нейсе... Борисов го преварил за един много изгоден парцел.

С попадията, докато била свежарка още, редовно си правили круизи по Гръцко и карали винаги последен модел Мерцедес.

Годините минавали, властта се променяла – червени, сини, зелени, пембени изгрявали на пиедестала и залязвали, но вечната душевадска власт на Симония Казиченски останала непоклатима.

Баба попадия, като поостаряла (над 40, ръзирйш ли) и претръпнала на евтините балкански турове и удоволствия, взела да мрънка за Дубай, за Париж, за изтънчените вертепи на Монако. Дедо поп Симония пък взел все по-редовно да я сиктирдосва, нали спестявал за вила в Каталуня на младото си гадже. Като бил на градус, тук-таме и я побийвал в ритъм 7/8-ми, по примера на Библията, чи как инъчи.

Намразил си жинътъ, и тя го намразила, почнал все по-често да се отбива до София в салона за развлечения „На 7-то небе“, където изневерявал и на любовницата си с две други любовници.

Началникът на поп Симония явно не бил доволен от дългогодишната му развратна служба и решил да си го прибере за смърряне.

В един мрачен и дъждовен ден над Казичене се извила буря и гръм небесен треснал дедо поп на път за храма, както си бил в Мерджана.

След тази случка жителите на селото масово решавали да се кръстят и да четат свещените текстове на Мойсея преди вечеря.

– Наистина – казвали си те един другито – има Го, бе, има Го! Беловласият старец от висините, който вижда и чува всичко, верно че е там. Ако ли не, щеше ли дедо Боже да си го прибере попа по толкоз зрелищен начин.

Баба попадия не страдала много от загубата на дъртия мръсник. Разпродала имотите, пунала покъщината на търг и заминала да харчи богатството на покойния облажен поп по круизните кораби с млади и надарени мулати.

Алчната жинъ продала цялата църковната утвар на черно, а от една икона на Св. Илия от 15 век изкарала колкото за пожизнена резервация в казината на Монте Карло. Сред продадените вещи била и библиотеката на поп Симония, включваща ценни екземпляри, като 10-я препис на История Славянобългарская и едно издание на Рибния буквар от 1843г. По-невзрачните книжлета захранили със стока щандовете на книжния пазар Славейков в София.

В същото време, когато попадията на поп Симония тържествено разпродаде имуществото му и тръгнала по банкети из белия свят с черни компаньони, блюстителят за реални осигуровки и коректен договор сред безработните висшисти Димитър Карамелов Калитков претърпя поредното си крушение в опита да намери квалитетна и нормална среда за работната си сила.

Е, да, този път се поизхвърли малко, но нали човек е голям, колкото са големи амбициите му (или май беше мечтите).

От месец в публичното пространство на родната майка Чалгария се бе разчуло за кастинга за нов председател на СЕМ – Съветът за електронни медии (туй е стожерът на добрия тон, етичните правила и демократичните принципи за електронните медии в България). Оспорвана надпревара, в която само краят бе безспорен – човек, угоден на властта и обслужващ настроенията на правителството определено щеше да спечели на финала.

За младия идеалист Митко Калитков тези прескриптивни критерии не бяха ясни и той сляпо се довери на обявата за длъжността, в която се апелираше за честен и пряк кандидат, с уважавано име и заслужено място в бранша на медиите, който без свян и скрупули да преследва нарушителите на нравствените устои по вси радио и телевизионни станции в границите на родния радио-честотен спектър.

– Че, защо и аз, барем, да не пусна едно CV. Аз съм роден за тоя пост. Пък съм и патриот, демек родолибец. По-млад и по-красив съм от Гого Лозанов, не нося смешна папийонка и използвам гел за прическата си. На теория познавам принципите на медийното разпръскване, имам сериозен стаж в областта с моите близо 250 публикации, свързани с Wikileaks, Заговорът на световните банкери, Търговското споразумение между ЕС и САЩ и подслушванията на NSA (Агенцията за национална сигурност на САЩ). Писал съм реферати за Уолтър Липман, Райнхолд Нибур, Джон Дюи и идеите им за „пиар“ и „фабрикуване на съгласие“. Цар съм на евфемизмите и калабалъците в публичния дискурс. Освен това мразя Шоуто на Слави и ако ме вземат, този път наистина ще се глобяваме за вулгарния език на актьорите.

Седмица след страстното желание да получи даром летящ старт в кариерното си развитие, и то без денонощни молитви към поне три монотеистични егрегора и връзки в ГЕРБ, необлизаният и напорист медиен експерт избухна в гневни пристъпи на фрустрация близо до пощенската станция в квартала.

Трепетно чаканото писмо с резултатите от първата фаза на държавния конкурс – подбора на документи, отприщи огнена стихия от псувни и закани от устата на кандидат Калитков. Дълбоко вътре в недрата на душата му Диоптърмен се подготвяше предвкушвайки миризмата на пречупени капиталистически кости, потта и кръвта след близката атака срещу неправдата.

Отговорът гласеше лаконично, че Д. Карамелов Калитков не се допуска в следващата фаза на конкурса, поради несъответствие между професионалната му квалификация и изискуемия трудов стаж, описан в длъжностната характеристика.

– Как, бе, вашта кожа, как да го натрупам тоя стаж, като никой не ми дава шанс дори да почна да го трупам. Ваш'та мама, проклета каста връзкарска! – Ще дойде Видовден – крещеше през сълзи запененият млад мъж и скачаше върху писмото с цялата натрупана злост и омраза, която бе насъбрал заедно с Диоптърмен за изливане срещу мръсните капиталисти от последния си кръстоносен поход насам.

Писмото бе скъсано на десетки парченца и хвърлено в първия срещнат контейнер, а разбитата психика на безработния рицар на печалния образ закуцука към тягостната студентска квартира, влачейки изхабеното от нерви тяло със сетни сили.

Безработицата ли бе най-големият проблем за младия висшист, или вродената му борбеност за социални права и импринтнатата неприязън към подлите, които кулминираха понякога в шизофренното му превъплъщение като Диоптърмен?

Дългосрочната липса на перспектива, безпаричието, постоянните и обезкуражаващи откази, немият въпрос в очите на близките – всичко това се отразяваше дълбоко на Калитков, причиняваше му неописуеми страдания, караше го да се чувства безполезен и незначителен. Тласкаше го към умопомрачението.

Мисълта, че пропилява най-работоспособните си и креативни години, в които би могъл да се развие и да съгради белокаменния аул на своето его не му даваше мира, а с нея на хиляди места го промушваха остриетата на ред съпътстващи неосъществимата му себеактуализация тревожности. Всичко продължаваше вече твърде дълго.

-Докога ще я карам така? – питаше се той.

Ах Райна, и Райна му тежеше. Пет лева в джоба нямаше, че да я заведе на кино. А на нея отведена и беше омръзнало само да я вози на ескалатора в мола.

Няколко дена в карцера на депресията, акомпанирани с изобилна доза рефлексия и пускането на страховита четина по лицето, достойна за плашене на малките деца, възвърнаха предишното самочувствие на Митко Калитков на супергерой в борбата срещу дебелогъзите изедници и измежяри, наричани за благозвучие политици, инвеститори, работодатели...

Той бавно, но сигурно реши да предприеме нещо голямо. Още неизлязъл от оковите на отчаянието, в мисълта му се завъртя идеята да се самозапали в ужасяващ перформанс пред парламента, заедно с дипломите и грамотите си, но се сети, че това вече е правено няколко пъти и е банално.

– Хм, какво ли да сторя? Какво ли да сторя... – това изречение Митко Калитков си повтаря цял следобед, седнал в йогистка поза в центъра на стаята си, загледан в класическия плакат на Тони Стораро – молитвена икона на Данчо Мазника, пред която съквартирантът-пиар отправяше горещите си вопли за успешен лов на леки момичета, пък и тежки, к'вото върже, всяка петък вечер.

Целомъдреният поглед на брадатия бог на бг фолка носеше отговора в себе си, или по-точно в текста на една ретро чалгия.

И прозрението за Митака дойде ненадейно с ритъма на Стораровата песен от годините, когато богът на фолка беше все още слабо и голобrado кръчмарско трубадурче, а сина му – малък безкрак сперматозоид:

„Нема бизнес, нема пари, нема и за две цигари“.

– Това е – скочи на крака като един гол Архимед от ваната очилатият просветлен.

– Точно това трябва да направя. Ще оставя настрана озлоблението, ще приспя Диоптърмен в криогенен сън и ще започна... ще започна свой бизнес.

С хъс и упоритост ще преборя стоглавата хидра на частния бизнес в България, като дам своя добър пример и вместо да водя фанатични кръстоносни походи, вместо безсмислено и безкрайно да търся обетованото работно място, ще го създам сам; за себе си и за хилядите младежи, оказали се в моето безнадеждно положение.

Принцът на библиотечната лавица отвори прозореца на задушната си студентска стая и погледна по нов начин развратния и враждебен град. Вдиша влажния дъждовен въздух и си промърмори лекичко под носа дошлите точно на време заучени думи от

НОВИЯТ ЕЛЪН МЪСК, ЧАСТ 2

Нов ден, нов късмет за храбрия и неустрашим кавалер на библиотечната лавица Митко Калитков. Нови идеи изграждаха мостове към нови хоризонти пред него. Само че първо трябваше да хапне. С неговия колега Петракис се уговориха, чрез странен морзов код с кликания (нали и двамата боледуваха от хроничен паричен дефицит) да се видят след 30 минути пред стола.

Петракис беше колега от Библиотечарския университет с крайно фалосоцентричен мироглед (постоянно се хвалеше с размерите на достойнството си, белким някоя завалийка чуе случайно и му върже). Единствено с него от известно време Митко Калитков се престащаваше да ходи на студенЦки стол. Причината за това бе, че Петракис имаше необикновен талант – не, не е каквото си мислите. Даже стигна до осминафиналите на шоуто „България търси талант“ 2015, но Беновска от журито го скастри и му даде X, понеже го заговорила в бекстейджа, а той и викнал надменно, „Ти па коя беше“, и така накърнил честта й.

Така, де – необикновеният талант се криеше не в размерите на пакета му, а в силната алергична непоносимост на Петракис към кучета. Приближат ли го даже на 10 метра той се скапваше от кихане.

А защо Митко Калитков ходеше на стол само с него? Много просто – за да проверява дали месото в порциите не е кучешко. Преди избора на чиния той даваше на колегата си да я подуши и така винаги успяваше да избегне кучешките пържоли в стола, в чиито район обезпокоително нямаше нито един четирикрак най-добър приятел на човека.

– Барт ми, да знаеш как се набамках само? – каза Митко Калитков на Петракис, след като обърна няколко чинии боб с наденица на екс и обърса мустак от налепилите се кълнове. – Еее, много ти мерси за проверката. Т’ва твоето си е направо дарба от Бога. Ако живеехме в средновековието преспокойно щеше да си намериш работа като безценен дегустатор на кралските трапези, а не сега и ти като мен да се чудиш какво да правиш с тая диплома по библиотекознание, дето я имаш.

Столът бе най-големият в СтуденЦки град. Огромна и тъмна трапезария с повече от 100 маси, която навяваше атавистични повеи от колективистичния строй на една отминала епоха.

Наличието на шепа хранещи се студенти и излолираната маса, която Калитков и Петракис си избраха, загатваше за някакъв вид заговорнически характер на техния разговор.

Петракис (висок и слаб младеж с буден ум и саркастичен език, изглеждаше като одухотворено копие на император Юстиниан Велики от прочутата фреска във византийската базилика в Равена) каза междувременно с менторски и ироничен тон:

– Бе, Митаче, к’во стана с кръстоносните походи срещу душманите на народа, бе? Още ли се правиш на луд герой. Как се наричаше – Диоптермен, мисля?

- Чудя се, как не са те окошарили досега, бе, барт ми?!

Припряният му и невротичен стил на общуване, учудващо, резонираше добре на Митковия войнствен характер, въпреки че двамата не пропускаха да се препират по определени въпроси. Петракис носеше вътре в себе си апломба на едно интелектуално превъзходство спрямо окръжаващата го гмеж. Само острият като бръснач ум на Калитков успяваше да му опонира достойно и често да го надвива в споровете за „Въпроса за Живота, Вселената и всичко останало“.

– Айде, стига си ми викал така – Митаче, та Митаче. Все едно съм на пет, или съм сифилистичен хомосексуалист с редовни изяви в родната порно индустрия. – запротестира Митака.

– Не ти споменах, но мисля да се откажа от цялата тази кауза пердута с Диоптърмен и супергеройстването и да прекрача смело на друга арена. Ще развивам собствен бизнес. Сега обмислям какъв.

– Да, успех, – изсмя се невъзпитано колегата Петракис. - Нали знаеш, че това е Чалгария. А тук „кой душа не продава, той имотен не става“ – продължи събеседникът, перифразирайки Радой Ралин. Първо ти трябват много пари, които да изгубиш в тъпото ти начинание, след което да си седнеш на гъза, да размислиш и да се чупиш в някоя цивилизована държава, където животът наистина е смислен, а не тече на халос, както тука. Успех.

– Петракис, лукав византиец – обърна се към него малко обидено Митко – целта ми не е материалното обогатяване, а промяната на целия модел в България. Моето начинание ще бъде само заразителен пример, моралната канара, на чиито рамене ще стъпят стотици млади и предприемчиви лидери.

– Е, и как мислиш да пробиеш – репликира Петракис – с кредит от ПИБ ли?

– Чакай първо да видим какво ще измисля, парите са лесни. Може и някой инкасо автомобил да оберва, маскиран като Зоро. Готов съм на всичко.

– По-добре си вземи книжка за креативни идеи, да се настроиш на такава вълна. Аз бих направил на първо време това, ако бях на твое място – така заблуден и изгубил връзка с реалността. Твоя си работа.

– О, мерси за предложението. Още сега ще хвана рейса до площад Славейков да си купя някоя вдъхновяваща биография, да речем новата на Стив Джобс, или пък сборник по креативност. Даже първо ще мина през Техномаркет да разгледам техническите джаджи. Искане ми се някаква машинарийка да измисля, и с нея да натрупам капитал, за да реализирам големите си амбиции.

– Айде, да чао-чаоваме Тинки-Уинки – каза на своя странен език Петракис. И да се обаждаш по-често за стол. Не може само да се стискаш и да караш на цигански баници. Станал си същият хер кокалес, барт ми.

Младите интелегенти се отправиха към изхода със смешните си подскачащи походки на непоправими зубъри-загубеняци, а зад тях се чуваха нетактичните хихикания на няколко обезпаричени гъзета, сменили временно елитната Манджа стрийт и дюнрите с пилешко и телешко със стола с кучешките гозби.

Митко се качи на първото возило на адския транспорт за центъра.

В претъпкания автобус нещо странно се случи на юпито Калитков. Двама подозрително мургави типажа се оказаха някак си от двете му страни, докато беше прав и се държеше за високите парапети на рейса. Единият разгърна вестник и Митко изгуби визуален досег с ръцете на другия.

– И тия ся к'во, да не мислят да ме джобят – помисли си пътник Калитков. Дай да видим дали ще открият нещо, нали си държа парите в чорапа. Накрая ще взема да им скоча с няколко карате удара, да се научат те как се краде от зубър с диоптри.

Наистина, в дебелото яке на Митко нямаше нищо друго освен няколко марсоливи кърпички, пачка с продупчени билети за адския транспорт и един голям, зрял извит банан във външния джоб. Десертът от стола, за който Митко бе забравил.

В един момент джебчията направи изненадана гримаса и рязко се дръпна, докато явно пребъркваше Калитков. Крадльото започна да се отдалечава със сконфузно изражение на лицето, накрая, вече на безопасно разстояние, се обърна към Митака и процеди през зъби – ПЕРВЕРЗНИК!!!

Пътуването, като изключим случката с банана, мина безпрепятствено. Кондукторите за чудо не се качиха, че да правят проблеми на гратисчията Митко и той гордо пристъпи с Нийлсармстронговски разкряч в половин декаровото пространство на магазина за техника.

Сред коридорите с изложената стока дебнеха кохорта кредитни агенти, застрахователи, промоутерки и друга досадна паплач, която напористо подвикваше след клиент Калитков ту – „С каква преса изправяте косата си“, ту – „Елате да пробвате новия епилатор за косми в ушите и носа, господине, не се стеснявайте, личи си, че имате нужда“, или пък „Качете се на джета на Джет кредит и пазарувайте като за последно“, на което той рязко и навъсено отговоряше: „Само гледам“, „Бедни студенти сме“ и „С кредити не се загробвам, особено пък с джет, щото не мога да плувам.“

По стелажите бяха разположени последна мода 3D талавизори, всякакви ми ти лаптоми, смартфони, бебелефони, таблетки, смартуочи, тамагочи, камерджи, тостери, миксери, кафеварки, тонколони-монколони, перални, печки. Имаше даже и последен модел робот Лъбо.

Нищо не привлече така вниманието на бъдещия технологичен титан на мисълта, както един празен цилиндър, висок към метър, с малък отвор на върха и боулинг топка

на дъното в отсега за прахосмукачки. – Бах мама му, к'во ли е пък т'ва тука! – каза си рожбата на нягогашната нация техническа.

Веднага за озадачения клиент се лепна някакъв мазен продавач, който оставяше слузеста диря изпод стъпките си. – Здравейте, драги господине! – каза с престорена вежливост консултантът. Виждам, че се интересувате от най-новата супер, мега, гига мощна прахосмукачка „Фуджицу Тайфун Сименс яку тъ шиба на кушетка“, която можете да получите на уникално ниската цена от 799 лв. и 99 стотинки, но това не е всичко. Ако я вземете на изплащане получавате бонус – готварско ренде и ножици. Хухххх – само да поема въздух и ще Ви я представя по-подробно.

– А, не, не. Аз само гледам, няма нужда – но, докато Митко се опитваше да се изплъзне като шаран от лапите на продавача, онзи продължи настъпателно.

– С тази неповторима прахосмукачка нито една прашинка няма да остане на вашия персийски килим. Първо качество е, единственият прототип на пазаря. Нека Ви демонстрирам как яко шиба японската сила.

– Ето, виждате ли този цилиндър с боулинг топката в него?

– А, да – смотолеви Митко, воден от любопитството да научи за какво е тази дяволия?

– А, вярвате ли, че ако пъкна накрайника на прахосмукачката в него, нейната притегателна тяга може да вдигне тази 12 килограмова топка за боулинг?

– Ми, де да знам – прояви резерви Митко, – може и да може, но искам да я видя как действа.

– Дадено. Само гледайте. И без резки движения, че един клиент вече засмука пудела си.

Тестът се оказа успешен и прахосмукачката безпроблемно вдигна топката.

– Уау, смуче яко – каза Митака.

Точно в този миг към тях се приближи един човек с измъчена физиономия, стискащ същата прахосмукачка под мишница. Движенията му бяха бавни, сякаш имаше забит трън в петата.

– Мошеник, негодник – заразвика се човечецът с тънко, пискливо гласче. Вчера тръгнах да чистя със супер, гига, мега мощната ви парасмукачка и си засмуках топките,

бе, да ви е.....а мамата, ма не мога, щото те още са в торбичката за прах. Айде като сте такива спецове сега да ми ги извадите, моля!!!

Убеден, че няма да получи вдъхновение за своето техническо изобретение от артикулите в Техномаркет, Калитков се запъти към книжния пазар на площад Славейков, където в златните запаси изпод сергията на култовия продавач Весо Тип-топа винаги имаше ценна и отлежала стока за отбрани клиенти като Митко.

Площада бе оживен и пъстър, както винаги. Преизпълнен с духовни братовчеди на Калитков. Но в тълпата погледа на Митко се натъкна на ужасяваща гледка. Шапката на Славейков син от едноименния паметник беше изтръгната и малък Пенчо бе останал гологлав.

- Явно братяту роми пак са били на лов. – каза си Митко и цъкна с език, след което се насочи към сергията на Весо Тип-топа.

– О, Весо, как си? – поздрави своя стар познайник Митето и продължи – Дойдох да купя някоя книжка. Търся си... – но продавача го прекъсна и забърбори.

Весо, хилав особняк с дълга коса и неподдържана брада, имаше вид едновременно на вехтошар и аристократ, претърпял тежко психическо разстройство.

– А, Карамелов Диоптърмена, къде се изгуби, бе? Стара кримка си ти, не казваш. Абе, всичко е тип-топ днеска. А, ти, да не си върлувал пак на някое интервю нещо? Странен ми се виждаш, развълнуван си нещо, май-май.

Весо обичаше да използва само презимена и прякори в обръщенията към познатите си. Трудно можеше да му вземеш и думата. Никак не изслушваше и гледаше само да си каже своето.

Той продължи с тирадата си.

– Нямам заеми, спя добре, здрав съм; бърбреците са в норма, черния ми дроб е екстра. Вчера гледах Батман срещу Супермен и не беше лош. Накрая много ми хареса финалната битка, къде го стреля оня с очите. А сутринта трябваше да сляза на предната спирка, че се качиха контрольори.

Весо обичаше да разказва и споделя ежедневието си до най-малките подробности и Митко бързо си припомни, че ще се наложи да изтърпи няколко минутната пледоария на продавача.

Когато несподделеното беше най-сетне избълвано, Митко имаше информация за пълно каталогизиране на физическите болестите на Весо Тип-топа, заедно със зъбната му картина и точна карта на разположението на паяците в банята на квартирата му. Психическите отклонения на Весо бяха очевадни, за тях един ден ще се пишат обемисти трактати.

– Аз си търся някоя книжка за креативност. Нещо като биография на Бил Гейтс, Стив Джобс, сецаш се. – успя накрая да вземе думата Митко.

– Имам точното заглавие за теб.

Весо се заби под сергията и затършува трескаво книгата. Когато се изправи, той вече държеше 2 тома от поредицата с наименование „100“.

– Тези книжлета ми ги продаде, заедно с цяла камара други, една засукана госпожа, бивша попадия на Казичене, но мъжът ѝ, дедо поп, заминал принудително на спешна командировка в офиса на Шефа, и тя решила да го удари на живот, като продаде всичко.

– На ти ги, чети и се образовай. Цената е по 2.50 на парче – подаде книгите Весо и си зачопли находището на сополи.

Митко прочете заглавията: „100 начина да забогатеем чрез креативно мислене“ – бе първата от тях, а втората гласеше „100 причини да имаш куче, а не жена“.

– Ей, Тип-топ, евалата. Точно това ми трябваше – учебник по креативност. Другата нещо не ми е нужна, но пък изглежда забавна. Ще взема и нея.

Покупко-продажбата се осъществи, естествено без касова бележка, и накрая остана само Весо да изрече няколко пъти заключителния си репертоар-ритуал след всяка успешна продажба.

– Айде, всичко платено, всичко тип-топ. Нали, всичко тип-топ, всичко платено?

Веднага щом Калитков се прибра в тясната си студентска стая, включи ношната лампа и заби снайпер в книгата. Прелистваше ли прелистваше, цъкаше с език, чудеше се и се маеше на изобретателността на хората с нестандартно мислене. Всичко беше изпробвано. Специализацията и диференциацията на изобретенията не бяха оставили място за нищо революционно ново, а само за усъвършенствания и ъпгрейди.

Реактивните раници, летящите скейтборди, гривните за телепатичен контрол, самозавързващите се маратонки, невидимо камуфлажно наметало – като че ли всичко без машината на времето и материализатора на материя от филма Стар Трек беше измислено.

За да влезе в матрицата на креативността на Митко му бе нужна и подходяща атмосфера, среда, в която да може да се отпусне и да се превърне в ефирна мисъл, да се освободи от тялото си и да се зарее като чиста форма когниция из етера.

Хареса си тоалетната.

За по-малко от 2 часа в поза „ала Роден“ младият бременен ницшеански ум завърши своята креативна поема. Нишката на мисълта му тръгна от наскоро дочутия лаф във фитнеса, че единствените книги, които е написал еди кой си батка Гецата, били върху тоалетна хартия.

– Че, защо не? Роман върху тоалетна хартия. Има хляб в тази идея. Тоалетната хартия е необходим и употребяван от всеки продукт. На пазара има много голямо търсене, особено по празниците и в парламента. Рекламите на гъз папир са нон стоп.

– Ще се наложи да я модифицирам идейката. Навремето имаше вицове върху хартията. Сега, с романите, не предлагам нищо ново.

– Я по-добре да почна да печатам репродукции на известни картини. Нещо като учебник по история на изкуството. На парчето хартия ще е картината, а с надпис под нея ще е обяснено кой е авторът ѝ, коя е епохата. Какво символизират образите, къде са изложени.

– Това ще е хартията на нихилистите. Да, а рекламен слоган ще стане: „Акай с изкуство“. Ще обере всички ларви и лаври.

– Ще има копия на всички известни импресионисти. Също на Пикасо, абстракционистите, Дали, Да' Винчи, Рубенс. Ще пусна и български художници.

– Как само ще звучи, когато един приятел се хвали на друг. „Аз вчера се бърсах с Гоген, а днес с Ван Гог. Купил съм си и едно руло само с Матис и Реноар.

– Така с един куршум, ще уцеля два заека. Ще изкарвам пари и ще образовам в култура наведнъж. Може цяло направление в културата да тръгне от там.

– А, като казах пари; хм – как ще си финансирам бизнес начинанието. Вярно, бе!!!

Идеята вече бе налице, оставаше втората част от формулата на успеха – капиталът.

Това Митко реши да отложи за следващия ден, защото процесорът му почти беше изпушил. С грациозен скок на млад делфин Афала той се плъосна в леглото, за да почука след миг на портите в страната на Морфей. Нещо му убиваше и младежът измъкна изпод завивките втората книга, която бе купил от Весо Тип-топа „100 причини да имаш куче, а не жена“.

– Хех, че аз и за една причина не се сещам, може би защото нямам ни жинь, ни куче. Дай да видя поне първата причина.

Митко разгърна книгата и пред него от първата страница изскочи банкнота от 500 евро. Очите му на свой ред едвам не изскочиха от изненада. Надпис под банкнотата гласеше: „Жената може да ти изхарчи парите до последния долар, а кучето не.“

Калитков продължи да разлиства и зад всяка от стотите страници изскачаше по една 500 еурова банкнота. Както и надпис от рода на: „Кучето винаги се радва да види роднините ти“, или „Кучето няма да ти дава заповеди как да си кораш колата и къде да паркираш“.

До края на книгата късметлият събра 50 по петстотин евраци, чиято обща сума стана 25 хиляди евро, или 50 хиляди лева.

Този поп, на хубаво място си е крил парите от попадията. – помисли си той.

– Те ти булка Спасов ден, изхлипа аятолахът на безпаричието, без дори да знае смисъла на лафа. Очевидно проблемът с парите ми е решен.

БЯГСТВОТО

– Бягам. Намирам се на новото летище и около мене гъмжи от народ. Пулсът ми е ускорен. Всеки влачи по куфар. Оглеждам се притеснено и се отправям възможно най-бързо към гишетата за билети. По гърба ми се стича студена струйка пот. Преглъщам трудно слюнката си и виждам познайте кого?

Петракис и Митко Репортерчето (още един колега от факултета по Библиотекознание) слушаха разказа на приятеля си Митко Калитков в голямата столова Четворката на СтуденЦкия град, притихнали в мълчание.

Наративът е прекъснат от ейне паузе, докато Калитков оглежда изпод снайпера си две девойки с прилепнали спортни клинчета, и слушателите подканващо измъкват по едно – Айде, де, кажи, деее...

– Виждам Камен Воденичаров на гишето пред мен – продължава разказа за често повтарящия се сън Калитков. Купува си билет за Канада. Цяла тумба изпращачи го провожда. Вдигнали са му голям плакат. Виждам ясно надписа – „Не бягай, бате Кацко! Не ни оставяй!!!“

– Повече от очевадно е, че вътрешното ти аз те съветва да си търсиш късмета зад граница. Тука не е за тебе, барт ми – проникателно тълкувателствува Петракис.

– А това с Камен Во, допълва го Репортерчето, е символичен образ, който носи осъзнатата от теб истина, че положението тука толкова е загрубяло, че вече не се търпи. Даже най-големият пропагандатор на „оставането“ – бяга!!!

Митко Калитков знаеше добре, че сънят му е посланик на подсъзнанието. Царски път към подсказваното решение на проблемите му от стаените дълбинно природни механизми за оцеляване. Бяха му пределно ясни асоциациите на всеки един негов сън, но, като опитен лекар, просто искаше да се допита до второ мнение за значението. Иначе нямаше навика да си разказва сънищата наляво-надясно. Особено розовите със Сашка Васева – хах.

Тримата амигос станаха и се разотидоха. Както обикновено от известно време, опаричилият се зубър-парвеню бе почерпил другарите си. Крупната сума от 50 хилки, която Митко намери в книгата на дедо поп Симония от Казичене, бързо се топеше.

Няколкото неуспешни опита за стартиране на бизнес с известни картини върху тоалетна хартия снижиха капитала на прохождащия технологичен гений от 5-цифрено на 4-цифрено число. Без риск няма печалба – казваше си успокоително новият Елън Мъск, – всеки от моите бизнес идоли – Безос, Брин, Пейдж, Брансън, Мъск – е паднал и после се е изправял от нулата.

Но рекламната кампания в предаването на Антон Хекимян по БТВ се отрази отрицателно на реномето на фирмата и следователно на джоба на предприемач Митко. Матадорът Карамелов Калитков не можа да сдържи войнстващия си другар Диоптърмен в тв студиото на БТВ и малко стана за резил, когато почнаха да се препират с нисичкото лукаво арменче за правителственото сервилничене на БТВ и лицемерието в слогана на новините – „Всички гледни точки“.

Спорът почна академично, но някъде по средата Митко отстъпи на Диоптърмена вътре в себе си и се възпламени. Нещата загрубяха. На изпроводяк Калитков си тръгна целия почервенял, изричайки язвителни нападки, акомпанирани с грозни гърлени викове, които успяха някак си да прозвучат в ефир: Хекимяне, хомонукулус нещастен, лилипут пъпчив, я кажи, като си миеш ръцете на мивката ползваш ли столче да стигаш до кранаааа...

Вследствие на антирекламната попара, която сам си надrobi бизнесмен Митко, куп дебели домакини с безрезервни симпатии към манипулативното остроухо гномче Хекимян и висока покупателна способност за гъзпапир бяха изгубени като

клиентела, заедно с ящните си тлъсти мажове, мухащи боб на поразия и съответно ходещи по няколко пъти на ден до кенефа с код кафяво.

За страничния наблюдател, който добре познава Митко, е пределно ясно, че еkleктиката между неговото кредо и начините за преуспяване в България го обрича на неуспех. За да успееше той, трябваше първо да се наведе и да направи жалък компромис със собствената си съвест. Да тръгне да подкупва, да се подмазва, да кокетничи.

Калитков пръсна още куп пари за рекламите на художествената тоалетна хартия. Този път по БНТ. Рекламно лице на кампанията „Акай с изкуство“ стана Марта Вачкова. По-точно обемното и дупе, но и тук инвеститорът удари на камък. Продажбите не вървяха, защото БНТ я гледат само по селата, където домакинствата се бръшат с лика на Бойко Борисов, който неизменно бръчи вежди от всяка една страница на вестника, закачен на пирон в клозета.

А за другата част от зрителите на телевизията майка – разните му там бедни интелектуалци, не ще и дума да става – те почти не се хранят, следователно и почти не дрискат.

Определено не беше лесно да се конкурираш с вече утвърдените марки тоалетна хартия на пазаря. А и за по-мощна и постоянна рекламна кампания се искаха по-солидни капиталовложения.

Бикоборецът на сивата икономика все повече се отчайваше и отчайваше. Нима това бе залезът на неговия бизнес план, крахът на идеята му за революционизация на българската икономика? Фиаското на битката срещу Златолюспестия гигант на пазаря?

В пристъп на агонично умопомрачение и в безумен плен на нуждата да си набави капитал обиграният разконспиратор на агресивната телевизионна пропаганда падна жертва на схемата с билетите от Националната лотария, създадена от ДС престъпника на прехода, г-н Черепя. Трезвата преценка изостави Митко Калитков и той препусна с подивялото стадо към будките на Лафка, за да търка до празен портфейл и краен предел билетчетата с мними печалби.

Приятелите му не разбраха за този хазартен френетизъм. Може би щяха да го вразумят навреме преди да изхарчи до стотинка спестяванията си за близо 1000 най-различни и разноцветни хартишки с логото на ужким „националната лотария“ и плешивата тиква на Иво Андонов. А може би – не?

Цяла неделя обезумелият мечтател за реални осигуровки търка с щастливата си юбилейна монетка от 1981г. билети пред погледа на Данчо Мазника и под съпровода на чалга мантричните звуци на тонистораровата песен – „Милионерче“.

Съвсем накрая преимуществото на закупеното количество надделя над каръка на Митачето и той наистина намери печалба.

500 хиляди лева!

Новата крупна сума за втори път ощастливи плебеят по рождение и той заскача из стаята в неистова екзалтация. Песента „Милионерче“ на Тони Стораров гърмя до късно през нощта в малката студентска стаичка, където на купон с лимонада и зрънчо Слънчо бяха сбрани набързо Данчо, Райна, Петракис и Митко Репортерчето. Всички дружно споделиха радостта на приятеля си. Без фанатизъм няма победи, нали?

Призори, когато веселата компания се разотиваше, а Райна неочаквано реши да остане да спи при новоизлюпения честит богаташ, свръхкритичната особа на фалосоцентричния Петракис каза нещо смущаващо на Митко, докато беше на вратата и се обуваше.

– Митаче, то всичкото хубаво, ама не е ли това твоето когнитивен дисонанс. Добре, радвай се на парите, но нали довчера ти беше най-яростният враг на пладнешкия обир, който лотарията стоварва над скотовете. Не предаваш ли ценностите си?

– Извинявай, не трябваше да го казвам. Забрави. Изживей мига и не му мисли – сепна се Петракис и съобразително помъкна Данчо Мазника със себе си, за да освободят терена на Ромеото и Райна.

И наистина, Митко Калитков беше на гребена на вълната. Опиянен от добрата слука, развълнуван безмерно от количеството на нулите в печалбата си и размечтан за светлото бъдеще с изведнъж омекналата в ръцете му Райна, той бе в екстаз. Розовите очила му прилягаха.

Мина се седмица и дойде часът на получаването на наградата. Времето беше достатъчно на Митко за да се отърси от първоначалния делириум и да помисли за ситуацията.

Никой не му даваше даром тези пари. Те бяха натрупани от постъпленията на безчет бедни, отрудени и обременени, оскотели малки хорица от народа, които са пръснали последните си стотинки за лустросаните билети, вместо за хляб, с надеждата,

че обещаваната сума от 5, 10, 20, 50 или 100 хиляди лева ще ги измъкне завинаги от мизерията. А на върха на пирамидата от хазартни фирми и фирмички, букмейкърски клубове и телевизионни шоуа беше ОКТОПОДЪТ, прострял пипала в цялата държава – от столицата до най-малкото и затънтено селце в Странджа-Сакар, смучейки с ненаситните си вендузи от нищожните заплатки на пролетариата.

По пътя за студиото на НОВА ТВ, докато се возеше в бусчето на предаването на лотарията, Калитков бе изправен пред антиномията между рационалния егоизъм и емоционалния идеализъм. Две възможности се изправяха пред него. 1) Да се продаде, да потъпче основните начала на личността си и да заживее в охолството на бохема, ставайки съучастник в грабежа на масите, или 2) да продължи войната срещу съвременните инквизитори и тирани на страната си, връщайки се обратно в осъществената негова истинска същност като Диоптърмен.

Това си беше екзистенциална алтернатива.

А идеята за преобразуване на българската работна среда чрез нови начала и позитивен тласък, се бе убедил Митко, – тя е бита карта. Не е осъществима на този етап в Чалгария – може би чак когато се сменят поколенията след 100-тина години, чак тогава „България ш’са опрай“.

Митко Калитков решително пристъпи в лъскавата сграда на НОВА ТВ. На лицето му се четеше добре познатия фанатизъм от славните му подвизи като Диоптърмен срещу мръсните капиталистически измекари. Сега се изправяше срещу „Кинг Пин“ и с оглед на големия залог бе необичайно нервен. Но жребият на избора му бе хвърлен.

В ръцете си младият очилат мъж държеше пакет от любимата си кучешка храна Pedigree. Очевидно това и хрускаше.

Лъскава и сексапилна асистентка, фръцкаща дупе в лъскав кожен минижуп го поведе по лъскав коридор към лъскавото студио. Минавайки близо до гримьорните Калитков успя да надзърне в една от тях, където видя лъскав хомосексуалист с лъскави лачени обувки и лъскав кожен панталон да фръцка дупе и да лъска с малка четчица лъсналото теме на лъскавия водещ Иво Андонов от лъскавото студио на лъскавата Национална лотария с лъскавите реклами, лъскавите билети и лъскавите печалби от лъскавите автомобили.

– Мама ви лъскава, процеди през зъби аятолахът на безработните висшисти Диоптърмен, гложгайки настървено поредната кучешка бисквитка. Ей ся ше лъснете по гол задник пред цяла България.

Митко седна на седалките и се вля в морето от опиянени селяндури. Миризмата на чесън, пот и обор можеше да бъде усетена дори от човек с тежка форма на хроничен синусит.

Едър бамбашка момък на около 30-тина години сръчка Митето с лакът и му рече: – Братчет, аз съм от Харманли, тракториста Гошо ми викат. Ся ша видиш как ша ги взема милионите. Ша спичеля, ша спичеля – сабалян ма сърбяха ръкити, ама бол. Усещам, усещам, че днес е денят.

На което, почесвайки се по брадичката, Калитков отговори с рицарско снизхождение: Да, приятелю, днес е денят, в който всички ние ще спечелим, а някой истини ще лъснат.

3, 2, 1... Камера.

– В началото на днешния празничен ден за нашите бъдещи милионери искаме да Ви представим новия си билет. – обявява водещия Иво Андонов и подлага реплика на анорексичната си перхидролена асистентка, която гъне клечкестите си концлагеристки крачка, излизайки по-напред.

– Дами и господа, представям Ви най-новия билет – пискливото и гласче дразни като стържене по дъска с тебешир, или може би като дране с нокът по гладка циментова стена (вие си изберете кое е по-гадно).

– Дами и господа! Това е супершанс Би Кей Би (БКБ), от който късметът струи.

Митко не устоява и подвиква лекичко – Съкратено от „Баламурници, купувайте билетили!“ , нали?

– Хаха – подхилква се той и смехът му остава като глас в пустиня.

Перхидролката го погледна набързо и преценяващо, сви леко изписаните си с черен флюмастер вежди, и продължи да чете ауто-кюто.

– Първо ще чуем историята на Кольо Патарански от Каспичан, който си спечели напълно заслужено 15 хиляди лева от играта Пирамиди-фараони.

На видеостената тръгва клип със селяка:

"Ами, късмета ми дуйде.

Т'ва е, т'ва е най-голямата сума, която съм давал за билетите. ДосЕга съм купувал по 5 лв. билета. Ама понеже бай Мирчо кръчмаря ми ги пробута на примоция и зех десет парчета. Изтръках ги без да стане нищо, ама от единия спечелих още два. Зех и тях и усетих, че нещо че стане. И като изтръках първия се показаха пет средни пръста с надпис „КОНГРАЧУЛЕЙШЪНС, мистер Череп тенк Ю“.

После се натрясах от мъка, като запазих втория за след осмата ракия, когато обичайно пак ми става весело.

Тръгнах и него и ти да видиш - падна ми се 20-ти хиляду лева.

Брех, викам, жинъ, тая вечер щ'а пра'я дива и щастлива.

С парите че купя Опел Аскона, а на жинътъ – ексурзия в Павел Баня, нов пенюар и 5 кила баклава. Че запиша моя дънгалак на шафьорски курс, също.

Бурни аплодисменти бликнаха изпод яките ръце на публиката. Даже Митко лекичко се просълзи от пасторалната идилия на бедния човечец от Каспичан. Кола, почивка в Павел баня и баклава – какво му трябва на човек, за да се усмихне на живота.

Е, да, във фееричния репортаж не се казваше колко заеми е взел човечецът, как мизерува и дава голяма част от оскъдната си заплата, за да пълни гушата на лотарийните босове, ама кой пък ги гледа тези работи! – това си помисли иронично рицарят на печалния безработен образ, очаквайки своя ред на сцената.

Плешивия Иво Андонов се възползва от настъпилата еуфория и подема отново.

– А сега на арената ни пристъпват напред гладиаторите в днешния брой на Национална лотария. Те ще се борят по-късно за този чисто нов автомобил Форд Ескорт.

– Това са Афиже от Омуртаг, нашият брат ром от Факултета Нешко и байий Петко от Сунгурларе.

– Както казах, наградата е този чисто нов автомобил, моля, покажете го на камерите, а при асистентката ми Радка, аааа, Рая (перхидролената анорексичка), има утешителни награди.

Няколко глуповати състезания минават в студиото и най-накрая идва ред на безмилостния демоничен възмездител Митко.

Андонов:

– Ето уважаеми, това е късметлията Димитър Калитков. Той си спечели колосалната сума от цели, чисто новички 500 хиляди лева, уважаемииии зрители.

Митко излезе дебилно ухилен на сцената и застана до дългия мафиотски бос от Под прикритие.

– Раче, ааааа, Рая, донеси, моля те, чека с печалбата.

– Митко, нали мога да ти викам така? – обърна се фамилиарно лъскавото дългнесто кубе към Калитков. – Кажи ни какво ще си купиш първо с парите, как ще ги похарчиш.

– Хъкккк-ъмммм... Ами, като за начало мисля да отскоча до Сърбия до черния пазар на оръжие и да си взема един Калашник. После ще се преоблека в костюм на Батман, щесе върна тука и чисто и просто (малка пауза)... ще ви изпозастрелям всички – хъ-хъ-хъ!

- Шегувам се, бе, човек.

Андонов лекичко се облеци, но запази самообладание и се обърна към публиката.

– Виждате, уважаеми, че нашият гост – Митко, има необичайно чувство за хумор.

– А, ето я и Рачето, аааа, Рая. – Заповядай Мите, това е твоята награда, – подаде на Митко големия картон с изписаната печалба водещия. – спечели си я абсолютно честно.

– Продължавайте да играете в невероятните ни игри, за да станете стопани на суми, дори по-големи от тази тук, уважаеми дами и господа.

– Извинете, може ли да кажа нещо – прекъсна речитатива на водещия, Митко, посягайки към микрофона.

– Да, да – заповядай Мите – сподели ни.

– Ами, искам да Ви кажа, уважаеми, поде Митко, че печалбите тук са залъгалки за малки деца. В белите държави на запад наистина човек може да изплува от тинята с джакпота на техните лотарии, но тук, в Чалгария, тези суми са смешни.

-Това е измама!!! – развика се той.

– Вие ще спечелите най-много като спрете да играете на тези глупави игри и започнете да спестявате остатъците от мизерните си доходи. Влагайте ги в банки, купувайте акции, финансирайте образованието на децата си, но никога не се хващайте на номера с бързата печалба, която ви обещават лъскавите и измамни водещи с лустросани лотарии.

– Мите, моля те, дай микрофона – подвижна Андонов и се опита да изкопчи насила микрофона от ръцете на Митко.

Митко го изблъса и отскочи назад с пяна на устата, изкрясвайки думите: – Чакай малко мекеренце мутренско. Нямах право да говориш, след като си си продал задника на Черепа и кликата му.

– Хора, народе, от лотарията печели единствено този, който я организира. Това е Божков Черепа. Мутрата, която вкара премиера Борисов в политиката. Престъпникът, който краде от всички нас с протекцията на държавата. Чуйте ме... Всичко е измама.

Грамадният Андонов, подкрепен от асистентката, се нахвърли срещу Митко за да му вземат микрофона, но той ловко го отбягна и го халоса здраво с дръжката на микрофона по главата. Асистентката Радка почна да пищи, и за да я успокои, или по-скоро приспи, Митко почна да я налага с картонения чек по красивата главица. Накрая Диоптърменът скъса чека и потъна сред масивните тела на охранителите, които го изнесоха на ръце сред бурните му съпротивления и викове -Мафия, Мафия. Черепомафия.

Триумфиращият Диоптърмен се прибра късно вечерта след дълъг и неприятен престой в полицията, раздърпан и охлузен от спречкването с охранителите на НОВА ТВ, но и доволен от правилния си избор.

В стаята заваря ошашавения Данчо, който бързо се стрелна към него.

– Митак, да офейкваш веднага. Едни горили те търсиха преди два часа. Казвам ти - цели гардероби. Видях, че на кръста единият имаше кобур. Знаят те къде си. Казаха, да им звънна като дойдеш, иначе щели да ме изнасят групово. Май не лъжат?!

- Стига, бе, наистина ли – успя само да промълви изтощеният до мъртвило Калитков.
- Тоя гад, дето го изобличи, е купил държавата. Не можеш да се скриеш. Бягай!

* * *

Райна, Петракис, Репортерче, да знаете, че бягам.

Намирам се на новото летище и около мене гъмжи от народ. Дано да не ме забележат сред толкова хора. Взех набързо някои неща. Купих си билет и заминавам надалече. Не мога да ви кажа къде, защото мутрите ще ме намерят и утрепят, а Данчо ще го изнасят, което не е чак толкова зле, като се замисля.

Ще се върна някога. Не ме забравяйте.

Ваш Д.К. (Диоптърмен)

Този общ есемес получиха приятелите на Митко Калитков в деня на неговото бягство и повече не го видяха. Така е и до днес.

Желаем ти късмет, бедний Калитков. Чалгария се оказа тясна за твоята душа. Дано намериш прибежище там, където отиваш. Дано разберат идеите ти и откликнат на тях. Вива Калитков! Венсеремос!

Край.